

ΤΑ

ΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

28

ΔΡ. 3

Μάθε επί τιν μ-
κρά σου ήσυχία
νεί καθαρίζεις τα
δόντια σου, χρησι-
μοποιών τήν

ΒΙΒΟΔΟΝΤ

Ε. Μακρής

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

* ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ *

ΑΘΗΝΑΙ

15 Μαΐου 1934
*Έτος Β'—*Αριθ. φύλλου 28
Τιμή τεύχους Δρχ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ
ΜΑΡΙΑ—ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΛΟΥΡΙΩΤΗ
Γραφεία: Σόλωνος 18α

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

*Εσωτερικού . . . Δρχ. 75
*Εξωτερικού . . . Σελίνια 5
*Αμερικής . . . Δολλάρια 2
Αιγύπτου . . . Γ. Δ. 30

ΣΩΦΕΡ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΤΟ ΘΕΛΗ

Ο Λουδοβίκος Φρερὸ ἦταν ἕνας νέος εἴκοσι χρόνων. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχε δειπνήσει μὲ φίλους του στὸ Ντιζὸν καὶ τὸ δειπνο ἦταν τόσο εὐθυμο, ὥστε παρετάθη ὡς τὰ μεσάνυχτα. Ὅταν ἐσηκώθηκαν γιὰ νὰ φύγουν, τότε μόνον ἐκατάλαβε πόσο εἶχαν ἀργοπορήσει.

—Κι' ἔχω, εἶπε πέντε χιλιόμετρα νὰ κάμω γιὰ νὰ φθάσω σίτι μου.

—Μὰ μὲ τὸ ποδήλατό σου θὰ φθάσης γρήγορα. Σὲ εἴκοσι λεπτά τὸ πολὺ.

Καβαλίκεψε τὸ ποδήλατό του, ἐχαιρέτισε τοὺς φίλους του κι' ἔφυγε.

Κατοικοῦσε σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ στὰ περὶχωρα τοῦ Ντιζὸν, λίγα χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλι καὶ γιὰ νὰ φθάσει ἔπρεπε νὰ περάσει ἀπὸ ἔρημους δρόμους.

Γιὰ κάμποση ὥρα ἐκυλοῦσε γρήγορα καὶ ξέγνοιαστος ὅταν ἔξαφνα ἐλάτωσε τὴν ταχύτητά του, γιατί εἶχε διακρίνει σὲ μι-

κρὴ ἀπόστασι μπροστά του σταματημένο ἕνα αὐτοκίνητο.

—Τί νὰ κάνη ἀραγε αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητο τὸ σταματημένο μὲ σβυσμένα φῶτα; Ἄν δὲν ἀπατώμαι, εἶναι σταματημένο μπροστά στὴν ἐπαυλι τοῦ κ. Μαρζές, μὰ ξέρω πὼς αὐτὸς ἔχει φύγει τὴν περασμένη ἐβδομάδα.

Ὅταν ἐπλησίασε πιὸ πολὺ, ἐστάθηκε καὶ ξεκαβλίκεψε. Τὸ αὐτοκίνητο ἦταν σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι καὶ ἐσκέφθηκε ἂν ἔπρεπε νὰ πλησιάσει. Δυὸ παράθυρα τῆς ἐπαύλεως, ἦσαν φωτισμένα καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς κουρτίνες εἶδε σιλουέττες νὰ πηγαινοέρχονται.

—Διάβολε! ἐσκέφθηκε, βλέπω ἀνθρώπους μέσα στὴ βίλλα καὶ βάζω στοίχημα, πὼς θὰ εἶναι λωποδύτες. Πρέπει νὰ ἰδῶ τί συμβαίνει..

Ἐσβυσε τὸ φανάρι του γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτός καὶ ἀκούμπησε τὸ ποδήλατό του σὲ μιὰ γω-

Ὁ νεαρὸς Λουδοβίκος Φρερὸ

νά, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ φαίνεται, ὕστερα ἐπλησίασε τὸ αὐτοκίνητο μὲ πολλὰς προφυλάξεις. Ἐνας ἄνδρας στεκόταν μπροστά στὸ αὐτοκίνητο καὶ εἶχε τὸ ὕφος νὰ παραφυλάει. Φοροῦσε κασκέτο σωφὲρ καὶ χωρὶς ἀμφιβολία θὰ ἦταν ὁ ὁδηγὸς τοῦ αὐτοκινήτου.

Οἱ ὑποψίες τοῦ Λουδοβίκου ἔγιναν βεβαιότητες. Ἀσφαλῶς εἶχαν μπῆ κλέφτες στὴν ἔπαυλι τοῦ κ. Μαρξέλ.

Ἔστρεψε τὰ βλέμματά του στὴν ἔπαυλι καὶ διέκρινε ἀπὸ ἓνα παράθυρο πέντε-ἕξι ἄνδρες νὰ ψάχνουν συριάρια καὶ ντουλάπια.

Δὲν ὑπάρχει πιά καμιὰ ἀμφιβολία, λωποδύτες ἐκλεβαν πράγματα, ξεγύμνωναν τὴν ἔπαυλι. Τί ἔπρεπε νὰ κάμη; Τί μποροῦσε νὰ κάμη αὐτὸς μόνος του, ἐναντίον ἕξι ἀνδρῶν ὀπλισμένων;

Νὰ τοὺς ἐπιτεθῆ θὰ ἦταν καθαρὰ τρέλλα. Νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία; Ἐπρεπε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Ντιζὸν καὶ ὡστόσο μπορεῖ οἱ κλέφτες νὰ εἶχαν ἐξαφανισθῆ.

Ὁ Λουδοβίκος ἔμεινε λίγες στιγμὲς σκεπτικὸς κ' ἔξαφνα μιά φαινή ἰδέα τὸν ἔκαμε ν' ἀντλήσῃ θάρρος.

Καθὼς ὁ σωφὲρ εἶχε γυρισμένη τὴν πλάτη του, τὸν ἐπλησίασε σιγὰ-σιγὰ ἐκ τῶν ὀπισθεν περπατῶντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του, ὕστερα ἔβγαλε τὴν ἐσάρπα πού εἶχε δεμένη στὸν λαϊμό του καὶ ὅταν ἐπλησίασε τὸν σωφὲρ, τὸν ἐπέταξε ἀπότομα καὶ ἐτύλιξε μὲ αὐτὴν τὸν λαϊμό του σφίγγοντας μὲ ὅλην τὴν δύναμιν.

Ξαφνιασμένος ἀπὸ τὴν ἀπρόσμενη αὐτὴ ἐπίθεσις ὁ σωφὲρ, ἔπεσε ἀνάσκελα καὶ τότε ὁ Λουδοβίκος ἔσκυψε ἄπάνω του καὶ τοῦ ἔβαλε τὸ χέρι στὸ στόμα γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ φωνάξῃ.

Ὁ σωφὲρ ἔκανε νὰ σηκωθῆ, μὰ δὲν τὸ κατώρθωσε, γιὰ τὸ Λουδοβίκος ἦταν ἀθλητὴς καὶ εἶχε πολλὴ δύναμιν. Ἐπεσε ἄπάνω του καὶ τὸν ἄρχιζε στὶς γροθιῆς γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ φωνάξῃ.

Ἔστερα ἀπὸ ἀρκετὴ πάλη, κατώρθωσε νὰ καταφέρῃ στὸν ἀντίπαλό του μιά γροθιά στὸ σβέρκο πού τὸν ζάλισε καὶ τὸν ἔκαμε τὰ πέση ἀναίσθητος κατὰ γῆς.

— Οὐφ! ἠσύχασα ἀπ' αὐτόν! ἐπιθύρισε ὁ Λουδοβίκος, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸν δέσω ἀμέσως, γιὰ τὸν σὲ λίγο θὰ συνέλθῃ.

Ἄνοιξε τὴν θυρίδα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ

εἶχε τὴν τύχη νὰ βοῆ μέσα στὸ αὐτοκίνητο ἓνα χονδρὸ σχοινί, μὲ τὸ ὁποῖον ἔδεσε τὸ θῦμα του, πού ἐξακολουθοῦσε νὰ βρίσκεται σὲ ἀναίσθησι. Πρὶν τὸν δέσει, τοῦ ἔβγαλε τὸ ἐπανωφόρι καὶ τὸ κασκέτο, τὰ ἐφόρεσε κ' ἔπειτα ἀφοῦ ἔδεσε καλὰ τὸν σωφὲρ, τοῦ ἐφίμωσε τὸ στόμα μὲ τὸ μαντήλι του καὶ τὸν μετέφερε σὰν πακέτο σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους.

— Τώρα νὰ ἰδοῦμε τί θὰ γίνῃ μὲ τοὺς ἄλλους, εἶπε καὶ ἔσπευσε νὰ καθήσῃ στὸ βολίον.

Ἡ ἰδέα του ἦταν νὰ παίξῃ τὸ ρόλο τοῦ σωφὲρ.

— Μὲ τὸ σκοτάδι, ἐσκέφθηκε, δὲν θὰ μὲ ἰδοῦν...

Δὲν ἐπερίμενε πολὺ ὥρα. Σὲ λίγο εἶδε τοὺς πέντε ἄνδρες νὰ κατεβαίνουν μὲ διάφορα δέματα στὰ χέρια τους καὶ ἓνας-ἓνας ἀνέβαιναν στὸ αὐτοκίνητο καὶ ἔλαβαν θέσεις. Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς πρὶν μπεῖ μέσα, ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὄμο τοῦ φίλου μας καὶ τοῦ εἶπε:

— Γρηγόρα στὸ Ντιζὸν. Καὶ τώρα μπορεῖς ν' ἀνάψῃς τὰ φῶτα σου

Ὁ Λουδοβίκος ἔνευσε, χωρὶς νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του, ἀναψε τοὺς προβολεῖς του κ' ἔβαλε μπρός. Εὐτυχῶς ἤξευρε πολὺ καλὰ νὰ ὀδηγῆ καὶ ἔφυγε μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα.

Οἱ λωποδύτες μέσα στὸ αὐτοκίνητο ἦσαν πολὺ εὐθυμοὶ καὶ διηγούντο τ' ἀποτελέσματα τῆς ἐπιχειρήσεώς του.

— Τοῦλάχιστο 200.000 φράγκα βγάλαμε, ἔλεγε ὁ ἓνας καὶ εἶχαν τέτοια ἀκατάσχετη φλυαρία καὶ ἔξαψι, ὥστε μόνον ὅταν εἶδαν τὸ αὐτοκίνητο νὰ στέκεται μπιστὰ στὸ ἀστυνομικὸ Τμήμα ἐσκέφθησαν νὰ ἰδοῦν πού βρίσκονται.

— Τί θέλεις ἐδῶ, Κάρολε; φώναξε κάποιος. Εἶσαι τρελλός.

Ἄλλὰ ἦταν πολὺ ἀργά. Ὁ φίλος μας πετοῦσε τὸ κασκέτο του κ' ἐφώνησε στοὺς ἀστυφύλακες πού ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ αὐτοκινήτου:

— Σὰς ἔφερα μιά συμμορία! Τοὺς ἔπιασα πού ἐκλεβαν τὴν ἔπαυλι τοῦ κ. Μαρξέλ. Εἶναι κ' ἄλλος ἓνας συζήνοχος, μὰ αὐτὸν θὰ τὸν βροῖτε δεμένον ἔξω ἀπὸ τὴν ἔπαυλι πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους.

ΩΡΕΣ ΧΑΡΙΤΕΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΣ

— Δοιοὺν Λάμπη, ἀπόψε θὰ μᾶς πῆς γιὰ τὴν συντροφιά τοῦ Ἀπόλλωνα, πού μὲ τοὺς χοροὺς τῆς καὶ τὰ τραγούδια τῆς διασκέδαζε τὰ συμπόσια τῶν Θεῶν.

— Ἡ συντροφιά τοῦ Ἀπόλλωνα παιδιὰ, ἄρχισε ὁ Λάμπης, εἶναι κυρίως οἱ Μοῦσες... Μὰ μαζὶ μ' αὐτὲς συχνὰ ἐνώνουν τοὺς χοροὺς των καὶ δύο ἄλλες φαιδρὲς παρῆες, οἱ ὥρες καὶ οἱ χάριτες πού εἶναι προσωποποίηση τῆς ἀνοιξιᾶτικης φύσεως τῆς ἀνθισμένης γῆς καὶ τῆς πολύχρωμης ὁμορφιάς τῶν λουλουδιῶν καὶ τῶν καρπῶν. Ἰδιαίτερά μὲ τὴν ἀλλαγὴ τῶν ἐποχῶν συνδέονται οἱ ὥρες.

Αὐτὲς εἶναι φύλακες στὶς μεγάλες πύλες τοῦ οὐρανοῦ καὶ πότε τις κλείνουν μὲ πικρὴ νεφέλη (τὴν κακοκαιρία τοῦ χειμῶνα φυσικὰ) καὶ πότε διώχνοντας τὰ σύννεφα, τις ἀνοίγουν καὶ προβαίνουν, μυροφῶρες καὶ λουλουδοστολισμένες, οἱ καλοκαιριάτικες ἐποχές, μιά-μιά μὲ τὴ σειρὰ τῆς... Τὸ ἴδιο ἀπὸ τις πύλες τοῦ οὐρανοῦ, βγαίνουν ἐναλλὰξ ἡ Νύχτα καὶ ἡ Ἡμέρα καὶ ὅλα εἶναι τόσο ὠραῖα κανονισμένα πού, ἐνῶ στὴν πρωτόγονη ἐποχὴ τὰ ὀνόματά τους ἦσαν Θελλῶ καὶ Καρπῶ, ὕστερα σχετίζονται μὲ τὴν Θέμιδα πού προσωποποιεῖ τὴν τάξιν, θεωροῦντας παιδιὰ τῆς καὶ λέγοντας Ἐννομία, Δίκη καὶ Εἰρήνη... Τρεῖς ὠραῖες θεές, γοργὲς καὶ χαριτωμένες πού ἡ πρώτη κρατεῖ ἀνθισμένο κλάδο καὶ συμβολίζει τὴν ἀνοιξιν, ἡ δευτέρα στάχυα καὶ παριστάνει τὸ καλοκαίρι κ' ἡ τρίτη ὄριμα σταφύλια καὶ φέρει τὸ Φθινόπωρο... Ἔστερα κλείνουν μὲ τὴ Νεφέλη τις πόρτες τοῦ οὐρανοῦ κ' ὁ ἄγριος χειμῶνας σκεπάζει τὴ γῆ.

— Τί ὠραία εἰκόνα Λάμπη, εἶπε ἡ Ἄννα, θαρρῶ πὼς τις βλέπω τις πόρτες τοῦ οὐρανοῦ μὲ τις πεντάμορφες τρεῖς θυρωροὺς των τις ὥρες! Κι' οἱ χάριτες πόσες ἦσαν καὶ τί παρίσταναν;

— Οἱ Χάριτες ἦσαν τρεῖς κ' αὐτὲς. Στὴν Ἀθήνα, ὅμως, ἐλάτρευαν δύο, τὴν Ἀδξῶ καὶ τὴν Ἡγεμόνη... Στὴν Σπάρτη, ἐπίσης, δύο, τὴν Κλήτα καὶ Φάεννα, μὰ στὴ Βοιωτία οἱ Χάριτες ἦσαν τρεῖς κ' αὐτὲς ἦσαν καὶ Πανελλήνιες. Ἄγλαϊα, Εὐφροσύνη καὶ Θάλεια... Σὰς εἶπα θαρρῶ πὼς παρίσταναν τις ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, γι' αὐτὸ θεωροῦνται κόρες τοῦ Ἥλιου ἢ τοῦ Διὸς καὶ μᾶς Ὠκεανίδος, τῆς Εἰρινόμης. Μὰ ἐμφανίζονται κ' αὐτὲς στολισμένες μὲ ἀνοιξιᾶτικα ῥόδα κ' ἔχουν πολλὴ σχέση μὲ τις καλὲς ἐποχὲς καὶ τὴν ἀνθήσιν. Αὐτὲς μαζὶ μὲ τις ὥρες καὶ τις Χάριτες δέχτηκαν καὶ στόλισαν μὲ περιδέραια τὴν ξανθὴ Ἀφροδίτη ὅταν βγήκε ἀπὸ τὴ θάλασσα αὐτὲς χαρίζουν τὸ δῶρο τῆς ὁμορφιάς, τὴν εὐθυμία καὶ τὴ χάριν. Κι' ὁμάδι μὲ τις Μοῦσες χοροῦν γύρω ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα πού παίζει τὴν γλυκεῖα κιθάρα του... Καὶ τώρα γιὰ τις Μοῦσες τί ξέρετε;

— Ἐγὼ ξέρω πὼς ἦσαν 9 εἶπε ὁ μικρὸς Παῦλος, γιὰ τὴν μὰ τις ἔχει κεντήσῃ σὲ ἓνα ἐργόχειρο καὶ τις μέτρησα... ξέρω μάλιστα καὶ τὰ ὀνόματά τους. Καὶ δίχως νὰ πάρῃ ἀναπνοὴ ἀπὸ φόβο μὴν τὸν κόψῃ κανεῖς, εἶπε ὁ Παῦλος: Κλειώ, Ἐδύτερπη, Θάλεια, Μελπομένη, Τερψιχόρα, Ἐρατώ, Πολύμνια, Ὀδρανία καὶ Καλλιόπη.

— Μπράβο Παυλάκι, εἶπε ὁ Λάμπης, ἔχεις καλὴ μνήμη. Κι' πρέπει νὰ ξέρῃς πὼς οἱ Μοῦσες εἶνε ἀκριβῶς παιδιὰ τῆς μνημοσύνης καὶ θεωροῦνται Θεές τῆς Μνήμης... Αὐτὲς παρακαλοῦν οἱ ποιητὰ νὰ τοὺς θυμίσουν τὰ ἠρωϊκὰ κατορθώματα πού θέλουν νὰ ψάλλουν.

Τραγοῦδα Μοῦσα τὸ θυμὸ τοῦ ἱακονοστοῦ Ἀχιλλέα, ἀρχίζει καὶ ἡ Ἰλιάδα.

— Μὰ κ' ἡ Ὀδύσεια Λάμπη, εἶπε ἡ Ἄννα, ὅμοια σχεδὸν ἀρχίζει.

Τὸν ἄντρα τὸν πολὺπραγο τραγουδησέ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

—Ἐμπρός παιδιά, ἔτοιμοι; Στὴ γραμμὴ! μᾶς ἐφώνησε ὁ δάσκαλός μας μετὰ τὸ σοβαρὸ του ὕψος.

Ἐμεῖς δὲν ἀργήσαμε νὰ συμμορφωθῶμε πρὸς τὴν διαταγὴν του. Οἱ μαθηταὶ ὅλων τῶν τάξεων τοῦ σχολείου μας ἦσαν τώρα παρατεταγμένοι στὴν αὐλὴ κατὰ τετράδας, καὶ ἔτοιμοι νὰ ξεκινήσουν γιὰ τὴν ἐξοχὴ. Ἀπὸ τὴν προηγουμένη ἡμέρα εἶχαμε φτιάξει τὰ πράγματά μας. Ἐγὼ δὲ εἶχα μέσα στὸ κολαθάκι μου ψωμί καὶ τυρὶ, αὐγά, φρούτα, καθὼς κ' ἓνα τενεκεδένιο ποτηράκι, ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἀνοίγοιεν. Ὅταν κανεὶς εὐρη πηγὲς δροσερὲς εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἶναι πολὺ ἄσχημο πρᾶγμα νὰ πίνη νερὸ μετὰ τὰ χέρια του.

Λοιπὸν, προηγουμένων τῶν δασκάλων μας, ἐξεκινήσαμε μὲν ἐροδοδόχαρε ἢ μέρα γιὰ τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ, ὅπου εἶναι κτισμένο ἓνα ἐρημοκλήσι μετὰ δροσερὴ πηγὴ, κάτω ἀπὸ μεγάλα πλατάνια. Ἡμεθα ὅλοι γελαστοὶ καὶ εὐθυμοί. Ἐβηματίζαμε μετὰ ζωηρότητα κ' ἐτραγουδούσαμε μ' ἐνθουσιασμό. Πολλὰ τραγούδια ἤξεύραμε, ἀλλ' ἐπροτιμούσαμε πάντοτε τὴν «Ἀνοιξίν», ἓνα πεταχτὸ καὶ εὐμορφὸ τραγούδι, ὅπου εἶχε τονίσει ὁ δάσκαλός μας τῆς ὠδικῆς, εἰς ρυθμὸν ἐμβατηρίου. Ἀκόμῃ τὸ θυμοῦμαι:

Μᾶς ἦλθε ὁ Μᾶης
ἀνθοντυμένος
καὶ στολισμένος
ρῶδα πολλά.
Ἡ πεταλοῦδες
μετὰ τ' ἀνθὸν ομίγουν,
πετοῦν κ' ἀνοίγουν
χρυσὰ φτερά...

μου ὁ Μοῦσα.

—Πολὺ σωστά.. Οἱ Μοῦσες ὑποστηρίζουν τὴν ποίησιν, τὴ μουσικὴν κ' ὅλες τὶς ὀραῖες τέχνες καὶ Ἐπιστήμες. Καὶ οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ τὶς παρίσταναν κρυμμένες μέσα σὲ συννεφιασμένα βουνὰ νὰ ψάλλουν ὕμνον γιὰ τὶς ἀρετὰς καὶ τὴ δύναμιν τῶν Ὀλυμπίων Θεῶν. Ἐτοὶ τελειώσαμε μετὰ τὸν Ὀλυμπο σήμερον.

—Καὶ ἡ Ἴρις Λάμπη, τὴν ξεχάσατε.

—Ἀχ, ἔχετε δίκην! κόντενα νὰ τὴν ξεχάσω τὴ γοργόφτερον κ' ἀνεμὸποδὴ Ἴριδα, τὴν ταχυδρομὸν τῶν Θεῶν. Προσωποποιεῖ φυσικὰ τὸ οὐράνιον τόξον, ποὺ ἐνώνει τὸν οὐρανὸν μετὰ τὴ γῆ καὶ φέρνει τὴ θέλησιν τῶν Θεῶν στοὺς ἀνθρώπους. Βρίσκεται ἰδιαίτερος στὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἥρας, ὅπως ὁ Ἐρμῆς στὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Διός. Καὶ τώρα καληνύχτα, παιδιά, αἰσιοθὰ σᾶς πῶ γιὰ τοὺς Θεοὺς τῆς θάλασσης.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΑΝ ΠΑΠΑΔΑΚΗ

Καθὼς ἐπερνούσαμε, πρὶν ἀκόμῃ βγοῦμε ἀπὸ τὴν πόλιν, μᾶς ἔβλεπε ὁ κόσμος ὅπου μὲν ἄνοιγε τὰ παράθυρα του ἀπὸ τὸν ὕπνον, κ' ἐκαμάρωνε νὰ σταθερὸν βᾶδισμά μας καὶ τὸ ὄραϊο μας παράστημα. Ἡμεθα ὑπερήφανοι. Ἐπειτα, σιγὰ-σιγὰ, ἀφήσαμε πίσω καὶ τὰ τελευταῖα σπίτια τῆς πόλεως· ἐπεράσαμε ἀπὸ μερικὸς δενδροκίπους, (ὅπου οἱ κηπουροὶ ἐκλάδευαν τὰ δένδρα, τῶρα ποὺ ἦταν ἀνοιξίς καὶ τὰ ἐλευθέρωναν ἀπὸ τοὺς μικροὺς ξερὸς κλάδους καὶ τὶς κάμπιες). Ἐπεράσαμε πολλὰς πρᾶσιες, ἐπεράσαμε ἀπὸ φράχτες στολισμένους μετὰ σαχαλῆς καὶ τριαντάφυλλα καὶ τῶρα πλέον ἐπλησιάζαμε πρὸς τ' ἀμπέλια. Πρὶν ἀπ' αὐτὰ, ἦσαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μερικὰ μεγάλα πεῦκα καὶ λίγα σπιτάκια φτωχικὰ. Τοὺς εἶδαμε νὰ φτιάχνουν σκιάδες ἀπὸ καλάμια καὶ φύλλα, γιὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἴσως τὸ καλοκαίρι ἀπὸ τὰς καυστικὰς ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, τοὺς εἶδαμε νὰ ὀδηγοῦν τὰ ζῶα τους πρὸς τὸ δάσος φορτωμένα μετὰ ὅλα τὰ ἐργαεῖα ποὺ τοὺς ἐχρειάζοντο γιὰ νὰ ἐργασθοῦν: δικέλες, κοφίνια, πριόνια, κλαδευτήρια, ποιτιστήρια, σκεπάκια, δρέπανα κλπ. Ἦσαν κ' ἐκεῖνοι χωρτοὶ καὶ γελαστοὶ ὅπως ἔμελλε. Ἐπὶ τέλους, νὰ τ' ἀμπέλια μετὰ καταπράσινα νεοβγαλμένα πλατὰ φύλλα καὶ νὰ κοντὰ τους πολλὰς σικιές. Πρῶτα ὁ Νῶε, μᾶς εἶπε ὁ δάσκαλός μας, λέγ' ἡ Παλαιὰ Γραφή, ὅτι ἐφύσθη τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου. Ὁ ἀμπέλων ἀποτελεῖται ἀπὸ διαφόρους ἀγρούς, φυτευμένους κατὰ διαστήματα ἀπὸ πολλὰ κλήματα μετὰ κλάδους. Αἱ ρίζαι τους εἶναι χονδραὶ καὶ ἀνομαλοί. Εἰς τὰς ἀκρας τῶν κλάδων βγαίνουν μικροὶ βλαστοί, οἱ ὅποιοι λέγονται ἔλικες καὶ μετὰ τοὺς ὁποίους τὰ κλήματα γαντζώνουν εἰς τὰ ἄλλα δένδρα, ἢ ὅπου εὐροῦν. Τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου τὰ θειαρίζουν τὸν Μάϊον, γιὰ νὰ τὰ προφυλάττουν ἀπὸ τὴ φυλλοξήρα, μίαν κακὴν ἀσθένειαν. Τὸ τσαμπὶ τοῦ σταφυλοῦ λέγεται βότρως, καὶ ὁ κάθε βότρως ἔχει πολλὰς ρῶγες. Οἱ σκαντζόχοιροι, λοιπὸν, μπαίνουν οἱ πονηροί, κρυφὰ-κρυφὰ στ' ἀμπέλια, καὶ καθὼς περνοῦν ἀπὸ τὰ κλήματα, μετὰ ὅσας βελόνες ἔχουν, τρυποῦν κ' ὅπὸ μίαν ῥῶγα. Τὴν πέρουν μαζύ τους καὶ τὴν τρῶνε ὕστερα μετὰ ἡσυχίαν!

Μὰ ποὺ νὰ τὰ θυμοῦμαι νὰ σᾶς τὰ λέγω ὅλα, παιδιά μου, ὅσα μᾶς ἐμάθαινε ὁ δάσκαλός μας ἀπὸ κάθε μέρος ὅπου ἐπερνούσαμε! Ὅσα ἔπρεπε νὰ σᾶς κάμω μίαν πολὺ μεγάλην διήγησιν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ἡ ἐξοχὴ τὴν ἀνοίξιν μοιάζει μετὰ τὸν Παράδεισον καὶ ὅτ' εἶν' ἀδύνατον κανεὶς νὰ τὴν περιγράψῃ τελείως, ὅσο παραστατικὸς κ' ἂν εἶναι στίς διηγήσεις του. Νὰ βλέπῃς τὴν πρασιναδά ἐκείνην, μὲ ἀισθάνεσαι τὴν φύσιν ὅλην μυρωμένην, νὰ κάθεται κάτω ἀπὸ τὸ φωνητικὰ πεῦκα τοῦ δάσους καὶ ν' ἀναπνέης τὸ ζωογόνο ἀρωμά τους. Ἐπειτα νὰ βλέπῃς μακρὰ, κάτω στὸ λόγγον, νὰ περνοῦν οἱ βοσκοὶ μετὰ τὰ πρόβατά τους, νὰ πηγαινῆς στὰ χωριά νὰ βλέπῃς τοὺς χωρικοὺς μετὰ τὶς πλατεῖες σιγούνης τους νὰ ὀδηγοῦν τὶς κατοικίους τους καὶ τὰ γαῖδουρά-

κια τους, φορτωμένα κληματόβεργες· νὰ βλέπῃς τὶς κόττες μετὰ κλωσσόπουλα νὰ τιτιβίζουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, (νὰ κάνουν δηλ. τοῖου-τοῖου), νὰ βλέπῃς τὴ μάνα τους νὰ τὰ ταΐζῃ, βάζοντας τὴν τροφὴν ποὺ τοὺς ρίχνουν, ἢ ποὺ βρίσκει μὴν, μετὰ τὸ στόμα τους· νὰ βλέπῃς τὰ κορίτσια νὰ κρατοῦν τὴν στάμνα γεμάτη νερὸ ἐπάνω στὸ κεφάλι, τοὺς γέρους χωροῦν καὶ ροδοκόκκινους νὰ κλωνίζον τὰ μακρὰ τσιπουκία τους ἢ τοὺς ναργιλέδες τους, κάτω ἀπὸ τὴ σκιά τῶν φύλλων τοῦ γεροπλατάνου τῆς πλατείας τοῦ χωριοῦ· τὶς γοργὲς νὰ κἀθωνται στὰ κατώφλια μετὰ ῥόκα καὶ ἀδράχτι στὸ χέρι, τὰ παιδιὰ νὰ παίρνουν τὴν «ἀμπάριζα» στὰ στενά, ἢ νὰ στήνουν ξώβεργες, ἢ νὰ κόβουν φρούτα, ἀνεβασμένα στὰ δένδρα, τὶς ἀγελάδες μετὰ εἰς τὰ βοστιάσια, τὰ ἄλογα στὴ φάτνην, τοὺς χοίρους νὰ κλωνίζονται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ βοῦρο, ἢ νὰ κἀθωνται στὰ χοιροστάσια, τοὺς σκύλους νὰ γαντζοῦν διαρκῶς, τὰς ἄλλας ὄρνιθας εἰς τοὺς ὄρνιθῶνας, τὶς μέλισσες στίς κυψέλες, τὶς χήνες, τοὺς γάλους, τὰ κουνέλια.. καὶ τόσα ἄλλα ὄραϊα καὶ περιεργὰ πράγματα, εἶναι τρέλλα! Ἴδιως μοῦ ἀρέσει, ὅταν πηγαινῶ σὲ κανένα χωριὸν, νὰ τρέξω πρῶτα-πρῶτα, στὴν ἐκκλησίαν νὰ προσευχηθῶ· ἀνάβω ἓνα κεράκι, φιλῶ τὸ χέρι τοῦ πατῆ καὶ ζητῶ τὴν εὐλογίαν του.

Θαυμάζω ἔπειτα τὶς ὀραῖες εἰκόνες, ὅλες κατασκευασμένες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στὰ χωριά μας, ἀπὸ καλοῦς ζωγράφους, ἐπειδὴ τὰ περισσότερα ἐξοκλήσια μας εἶναι πολὺ παλαιὰ καὶ Βυζαντινῆς τέχνης. Ἐπίσης πρέπει νὰ ἐπισκεπτεται κανεὶς καὶ τὸ σχολεῖον τοῦ χωριοῦ, καθαρῶτατον, καὶ πάντοτε χρισμένο εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος. Ἀπ' ἐκεῖ βλέπεις κάτω τοὺς ἀγρούς, τὰ λειβάδια, τὸν ποταμὸν, τὴ λίμνη, τοὺς ἀμπέλωνας, τοὺς ἐλαιῶνας κλπ. Τὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ εἶναι μικρὰ καὶ νοικοκυρεμένα, ἔχουν δὲ πάντοτε αὐλὴν μετὰ δένδρα.

Προχωρῶ τώρα εἰς τὴν διήγησίν μου:

Ἐπήραμε λοιπὸν τὸν δρόμον πλέον τοῦ βουνοῦ. Ἐπασαν οἱ ἀγροὶ καὶ τ' ἀμπέλια, καὶ οἱ κῆποι, καὶ ἄρχισε τὸ δάσος. Ἐνα δάσος πικρὸ ἀπὸ φωνητικὰ πεῦκα καταπράσινα, τριγυρισμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀπὸ θυμάρια. Κάτω, σὲ μίαν βαθυκόκκινον ρεμματιά, ἐβλέπαμε νὰ κατακυλᾷ τὸ νερὸ καὶ ἀκούαμε ὡς ἐπάνω τὴν βοήν του. Ἐπροχωρήσαμε πρὸς τὰ ἐκεῖ ἀπὸ ἓνα δύσκολο μονοπάτι, ἀνοίγοντες τὰ θυμάρια καὶ τὰ βατόμουρα, γιὰ νὰ μὴ μᾶς ξεσοκῶν. Ὅταν ἐφθάσαμε κάτω, εἶδαμε κοντὰ σ' τὸ διάφανον νερὸ νὰ ποτίζῃ ἓνας βοσκὸς τὰ πρόβατά του, οἱ δὲ σκύλοι ποὺ τὰ ἐφύλαγαν, ἔτρεξαν κατ' ἐπ' αὐτὸν. Ἀλλὰ τοὺς ἐμάτευσε ὁ βοσκός. Τὸν ἐφώναξαμε κοντὰ μας, τοῦ ἐδώσαμε μερικὰ χρήματα, καὶ μᾶς ἔφερε ὄρατο τυρὶ φρεσκοτάτο· καθὼς καὶ ἀρετὸ γάλα. Ἐφάγαμε κ' ἐξεκουρασθήκαμε καλὰ, ἐνθ' ἀκούαμε τὰ κουνουρίσματα τῶν προβάτων καὶ τὸ τραγούδι τοῦ ἀηδονιοῦ, ποὺ ἦτο κρυμμένο μεσ' τὰ κλαδιά.

Ἐπειτα ἐτραβήκαμε καὶ πάλιν τὸ μονοπάτι τοῦ βουνοῦ κ' ἐφθάσαμε στὴν κορυφὴν μετὰ μίαν ὄρασαν πορείαν. Δυστυχῶς δὲν ἐπροφθάσαμε τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου. Ὅσα ἔπρεπε νὰ ἐφεύγαμε ἀπὸ τὴν πόλιν πολὺ ἐνωρίτερα. Ὁ δάσκαλός μας

ὅμως μᾶς εἶπεν ὅτι ὁ ἥλιος ἀνατέλλει ἀπ' ἐκεῖ μέσα τὰ χαράμματα, μεγάλος σὰν κόκκινον πορτοκάλιν!

Ἐκόψαμε κλάδους δένδρων, κ' ἐστρώσαμε νὰ καθήσωμε κάτω νὰ ξεκουρασθῶμε. Ἐψήσαμε τὸν καφέ μας καὶ ἐφάγαμε κᾶτι τι, ἀλλὰ χωρὶς νὰ πιούμε νερὸ, διότ' ἤμεθ' ἀκόμῃ ἰδρωμένοι. Κατόπιν ἀρχίσαμε νὰ τραγουδοῦμε ὅλοι μαζύ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ δασκάλου μας, τῆς ὠδικῆς, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ αὐτὸς μαζύ μας. Πρὸς τὸ μεσημέρι ἐφάγαμε μετὰ μεγάλην ὀρεξίν, ὅσοι δὲ ἀπὸ μᾶς εἶχαν μαζύ τους καὶ λίγο κρασί.. τὸ ἦπιαν ὅλο! Ἐπειτα ἐχωρισθήκαμε, κατὰ παρῶν, κ' ἐκοιμηθήκαμε, κάτω ἀπὸ τὸν θερμὸν ἀνοιξιάτικον ἥλιον, ἕως ὅτου ἦλθαν νὰ μᾶς ξυπνήσωμε μερικοὶ κληνοί. Ἦσαν ὅλοι λυπημένοι, καὶ δὲν ἐπρόσεχαν καθόλου τοὺς λαγούς ποὺ εἶχαν σκοπομένους καὶ κρεμασμένους σ' τὴν πλάτη τους· μᾶς εἶπαν δὲ εἶχαν χάσει προτιήτερα τὸ καλλίτερόν τους σκυλί, ὅπου ἔπεσε σ' τὴν «Τρύπα τοῦ Διαβόλου», ἓνα μεγάλο καὶ ἀπότομον κρεμνὸν, κληνοῦντας ἓνα λαγὸ! Τοὺς ἐπαρηγόρησαν οἱ δάσκαλοι μᾶς ὅσα μποροῦσαν, καὶ τοὺς ἐκρατήσαμε ἀρετὴν ὥρα σ' τὴ συντροφίαν μας.

Ὅταν ὁ λαμπρὸς ἥλιος, τὸ μεγάλο ἀστὲρ τῆς ἡμέρας, ἀρχισε νὰ κρύβεται σιγὰ-σιγὰ πίσω ἀπὸ τὶς κορυφὰς τῶν μακρυνῶν βουνῶν, ἔχαιρετῆσαμε τὰ ὄραϊα ἐκεῖνα μέρη, κ' ἐψήραμε τὸν δρόμον τῆς ἐπιστροφῆς μετὰ χαρὰ καὶ μετὰ τραγούδια.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐνέκδοτο

Δὲν ἔχασε καιρὸν...

Ὁ κ. Ἀνυπόμονος ἤθελε νὰ μάθῃ τὸν ὑπηρετὴν του νὰ εἶναι γρήγορος καὶ κάθε πρῶτὸ τοῦ ἔκανε μάθημα:

—Ὅταν σοῦ λέω: «εἶναι ὄραϊος καιρὸς» τοῦ ἔλεγε, πρέπει νὰ καταλαβαίνης ἀμέσως πῶς πρέπει νὰ μοῦ ἐτοιμάσης τὸ λουτρό μου καὶ νὰ μοῦ φέρεις τὰ ὑποδήματά μου καὶ τὸ κοστοῦμί μου. Κατάλαβες;

—Μάλιστα, κύριε.

Ἐνα πρῶτὸ ὁ κύριος Ἀνυπόμονος λέει στὸν ὑπηρετὴν του:

—Σήμερον δὲν θὰ βγῶ γιατί εἶμαι ἀδιάθετος. Πήγαινε στὸ φαρμακεῖο νὰ σοῦ δώσῃ αὐτὸ τὸ φάρμακον. Ὁ ὑπηρετὴς χάθηκε καὶ δὲν γύρισε παρὰ μόνον τὸ ἀπόγευμα.

—Τὶ ἔγινε, Γιάννη; Τὸν ἐρώτησε ὁ κύριός του.

—Σύμφωνα μετὰ τὴν παραγγελίαν σας, κύριε, ἀπήντησε ὁ ὑπηρετὴς δὲν ἔχασα οὔτε λεπτό. Μετὰ τὸ φαρμακεῖο, ἐπῆγα στὸν γιατρό, ἔπειτα σ' ἓνα γραφεῖο κηδεῶν καὶ τὰ παράγγηλα ὅλα. Σὲ λίγο θὰ εἶναι ἐδῶ ἢ νεκροφόρος...

ΑΡΑΒΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ο ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ ΚΑΙ Η ΓΙΑΓΙΑ ΤΟΥ

Σὲ κάποια μακρινὴ ἐπαρχία τῆς Ἀμερικῆς, ζοῦσε μιὰ ἀραπίνα μὲ τὸν γιὸ τῆς. Καθὼς δὲν εἶχε ἄλλη περιουσία νὰ ἀφήσῃ, θέλησε νὰ τοῦ δώσῃ ἓνα μεγάλο καὶ ὠραῖο ὄνομα καὶ τὸν ὠνόμασε Ἐπαμεινώνδα, πού ἤξερε πὼς ἦταν τὸ ὄνομα ἑνὸς Ἑλληνοῦ στρατηγοῦ πού εἶχε κερδίσει δυὸ σπουδαῖες μάχες.

Τὸ μικρὸ ἀραπόπουλο ἦταν ὑπερήφανο γιὰ τὸ ἔνδοξο ὄνομά του, μὰ δὲν μπορούμε νὰ ποῦμε πὼς τὸ ὄνομα αὐτὸ τοῦ ἀξίζει.

Εἶχε τὴ συνήθεια νὰ πηγαίνει συχνὰ νὰ ἐπισκέπτεται τὴ γιαγιά του κι' αὐτὴ τοῦ ἔδινε πάντα κάτι νὰ πάῃ στὴ μητέρα του.

Μιὰ μέρα τοῦ εἶχε δώσει ἓνα γλυκὸ σαβαγιάρ καὶ τοῦ παρήγγειλε νὰ τὸ βαστάῃ καλὰ στὸ χέρι του.

— Ἐννοια σας, γιαγιά, εἶπε ὁ μικρὸς καὶ στὸ δρόμο ἐσφυγγε τόσο τὸ γλυκὸ μέσα στὰ χέρια του, ὥστε ὅταν ἔφθασε στὴ μητέρα του δὲν τῆς ἔφερε παρὰ μονάχα τρίμματα.

Ὅταν εἶδε τὰ τρίμματα ἡ μητέρα του τοῦ εἶπε:

— Μυαλὸ πού τὸ ἔχεις, καῦμένε Ἐπαμεινώνδα, κρίμας τὸ ὄνομα πού σοῦ ἔδωσα. Ἐτσι φέρνουν τὰ γλυκὰ; Ἐπρεπε νὰ τὸ διπλώσῃς σ' ἓνα λεπτὸ χαρτί, νὰ τὸ βάλῃς μέσα στὸ καπέλλο σου καὶ ὕστερα νὰ φορέσῃς μὲ προσοχὴ τὸ καπέλλο σου. Κατάλαβες;

— Ναί, μαμά.

Σὲ λίγες μέρες ἡ γιαγιά του τοῦ ἔδωσε βούτυρο. Πιστὸς στὴν παραγγελία πού τοῦ εἶχε δώσει ἡ μητέρα του, ὁ Ἐπαμεινώνδας τὸ τυλίγει σὲ λεπτὸ χαρτί καὶ τὸ βάζει στὸ καπέλλο του.

Ὅταν ἔφθασε σπῆτι, καθὼς ἦταν κα-

λοκαίρι κι' ἔκανε πολὺ ζέστη, τὸ βούτυρο εἶχε λυῶσει ἀπάνω στὸ κεφάλι του καὶ ἔφθασε στὴ μητέρα του σὲ κακὰ χάλια.

— Μυαλὸ πού τὸ ἔχεις, καῦμένε Ἐπαμεινώνδα, τοῦ λέει ἡ μητέρα του, κρίμας τὸ ὄνομα πού σοῦ ἔδωσα. Ἐτσι φέρνουν τὸ βούτυρο; Ἐπρεπε νὰ τὸ διπλώσῃς μέσα σὲ φρέσκα φύλλα καὶ νὰ τὸ βαστάς ἀπαλὰ στὸ χέρι σου. Σὲ κάθε δὲ ποταμάκι πού θ' ἀπαντοῦσες στὸ δρόμο σου νὰ τὸ βουτᾶς στὸ κρῦο νερό. Κατάλαβες;

— Ναί, μαμά.

Τὴν ἄλλη φορὰ πού ἐπῆγε στὴ γιαγιά του ὁ Ἐπαμεινώνδας, τοῦ ἔδωσε ἓνα σκυλάκι νὰ τὸ πάῃ στὴ μητέρα του. Τότε πιστὸς στὴν παραγγελία πού τοῦ εἶχαν δώσει, τὸ ἐτύλιξε μέσα σὲ φρέσκα φύλλα καὶ σ' ὄλα τὰ ποτάμια πού ἀπάντησε στὸ δρόμο του τὸ βουτοῦσε μέσα. Ὅταν ἔφθασε στὴ μητέρα του, φυσικά, τὸ σκυλὶ ἦταν πνιγμένο.

— Μυαλὸ πού τὸ ἔχεις, καῦμένε Ἐπαμεινώνδα, τοῦ λέει ἡ μητέρα του, κρίμας τὸ ὄνομα πού σοῦ ἔδωσα. Ἐτσι φέρνουν ἓνα σκυλάκι; Ἐπρεπε νὰ τὸ δέσῃς μ' ἓνα σπάγκο καὶ νὰ τὸ πέρνεις πίσω σου. Κατάλαβες;

Ὅταν ξαναπῆγε στὴ γιαγιά του, τοῦ ἔδωσε ἓνα ζεστὸ καλοζυμωμένο ψωμί. Καὶ ὁ Ἐπαμεινώνδας, θέλοντες νὰ κάμῃ τὴν παραγγελία τῆς μητέρας του, τὸ ἔδεσε καὶ τὸ ἐπῆγε σπῆτι του σέρνοντάς το σ' ὄλο τὸ δρόμο.

Ὅταν ἔφθασε στὴ μητέρα του, τῆς ἔφερε ἓνα ψωμὶ καταλασπωμένο καὶ λερωμένο ἀπὸ τὸν δρόμο.

— Ἄ! ποτέ σου δὲν θὰ ἔχῃς μυαλό, καῦμένε Ἐπαμεινώνδα, τοῦ λέει ἡ μη-

τέρα του, κρίμας τὸ ὄνομα πού σοῦ ἔδωσα. Δὲν θὰ σὲ ξαναστεῖλω στὴ γιαγιά σου. Θὰ πηγαίνω ἐγώ.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἡ μητέρα του ἐτοιμάσθηκε γιὰ νὰ πάῃ στὴ γιαγιά καὶ πρὶν φύγει ἐφώνησε τὸν γιὸ τῆς καὶ τοῦ εἶπε:

— Πρόσεξε, Ἐπαμεινώνδα, ἀφήνω ἐδῶ στὸ πεζοῦλι τῆς πόρτας αὐτὰ τὰ γλυκὰ, γιατί τώρα τὰ ἔβγαλα ἀπὸ τὸ φούρνο καὶ θέλω νὰ κρυώσουν ὥσπου νὰ γυρισῶ. Ἄν βγῆς ἔξω πρόσεξε μὴ πατήσεις ἀπάνω τους.

Σὰν νὰ τοῦ εἶπαν πάτησε ἐπάνω καὶ κάμετα λυῶμα. Ἐτσι ὅταν ἐπέστρεψε ἡ μητέρα του ἀπὸ τὴ γιαγιά του, δὲν ξεύρουμε τί ἔγινε, μὰ εἶναι βέβαιον πὼς ὁ Ἐπαμεινώνδας ἐδέχθηκε παρὰ μία τεσσαράκοντα σὲ κάποιον μαλακὸ μέρος τοῦ σώματός του.

Παιδικὸ ΤέμιοἘτὸ ταχυδρομεῖο

— Κύριε τὸ γράμμα σας θέλει κι' ἄλλο γραμματόσημο. Εἶναι βαρῦ.

— Μὰ ἂν βάλω κι' ἄλλο γραμματόσημο θὰ γίνῃ πιὸ βαρῦ.

Φιλοφρονήσεις

— Γαμβρέ μου, δὲν εἶδα ἄλλον τόσο ἠλίθιον σὰν κι' ἐσένα.

— Πειθερά μου λησμονῆτε τὸν ἑαυτὸ σας!

Πολύ διαστικός.

— Γιατί τρέχεις τόσο πολὺ;

— Πάω στὴν κηδεῖα τοῦ ἀφεντικοῦ μου καὶ δὲν τοῦ ἄρεσε ποτὲ νὰ φθάνουν οἱ ὑπάλληλοι ἀργά.

Ἐτὸ Γαλακτοσωλεῖον

— Εἶναι καλὸ τὸ γάλα σας, δὲν ἔχει μικρόβια;

— Ὅσο γι' αὐτὸ μὴν ἀνησυχῆτε, κύριε, ὁ ἀφέντης μου βράζει πάντα τὸ νερὸ ποὺ ρίχνει μέσα.

ἈνέκδοταΜία αὐτοκτονία

Ὁ κ. Ἀπελπισμένος εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ δώσῃ τέλος στὴ ζωὴ του καὶ καθὼς τὸ σπῆτι του ἦταν κοντὰ σὲ κάποιες σιδηροδρομικὲς γραμμὲς μιὰ καὶ δυὸ ξεκινᾷ καὶ ξαπλώνεται πάνω σ' αὐτὲς περιμένοντας τὸν θάνατον.

Πέρασε μία ὥρα, πέρασαν δύο καὶ ὁ φίλος μας ἐπερίμενε πάντα ξαπλωμένος ὅσο πού ἀποκοιμήθηκε. Ὅταν ξύπνησε εἶχε ξημερώσῃ.

— Μπά, λέει, εἶμαι ἀκόμα ζωντανός. Πὼς συμβαίνει αὐτό; Σὲ λίγο βλέπει κάποιον σιδηροδρομικὸ ὑπάλληλο καὶ τοῦ φωνάζει:

— Τί ὥρα περνᾷ τὸ τραῖνο σὰς παρακαλῶ;

— Δὲν περνᾷ πιὰ τραῖνο ἀπὸ δῶ, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ὑπάλληλος. Αὐτὴ ἡ γραμμὴ εἶναι νεκρὰ ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια.

Ἡ σκληρότης τοῦ μυζιῆ

Μιὰ μέρα ἐπισκέφθηκε τὸν διάσημο μουσικοσυνθέτη Μπιζὲ ἓνας νεαρὸς μουσικὸς φέρνοντας κάποια σύνθεσί του γιὰ νὰ τοῦ τὴν δεῖξῃ.

Ὁ Μπιζὲ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὰ χειρόγραφα ὕστερα χωρὶς νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ γραφεῖο του εἶπε στὸν μουσικὸ.

— Παίξετε δύο τρία «ἀκόρ».

— Μὰ δὲν εἶμαι πιανίστας, ἀπήντησε ὁ μουσικὸς, ἀλλὰ ὁ Μπιζὲ ἐπέμεινε:

— Ἐνα «ἀκόρ» φθάνει.

Ὁ μουσικὸς ὑπήκουσε καὶ τότε ὁ Μπιζὲ τοῦ λέγει:

— Φθάνει, αὐτὸ εἶναι τὸ σύνθημα γιὰ νὰ καταλαβαίνουν οἱ ὑπηρετὰι μου ὅτι πρέπει νὰ διώξουν κάποιον ἐνοχλητικὸ ἐπισκέπτη.

Μικρὴ ἀφρημάδα

Ὁ Λογκὺ ἦταν ἓνας διάσημος ἀστρονόμος, ἀλλὰ καὶ προικισμένος μὲ ἀρκετὴ ἀφρημάδα.

Μιὰ μέρα φωνάζει τὸν ὑπηρετὴ του καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Ἐχεις δουλειά, Γιάννη;

— Ὁχι, κύριε, ἀπαντᾷ αὐτὸς. Καὶ ὁ ἀστρονόμος τοῦ λέγει:

— Ὅταν τελειώσῃς φέρε μου τὸν καφέ μου.

Ἑλληνικὸ Μυθιστόρημα

ὑπὸ Βλ. Βαλασσοπούλου

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

Πόσο θὰ χαίρονταν ὅμως σὰν μάθαινε, ὅταν γύριζαν, τί ἐπιχείρηση εἶχαν κάνει καὶ μὲ ποιά χαρὰ θὰ ἔγραφε τὰ ὀνόματά τους στὸν πρῶτο πίνακα τῆς ομάδος των. Καὶ τί τιμὴ γι' αὐτοὺς, νὰ βλέπουν τ' ὄνομά τους νὰ φηγοῦνται στὸν πίνακα αὐτὸν ποῦ μόνο τ' ὄνομα τοῦ ὑπαρχηγοῦ των ἦταν γραμμένο ὡς τώρα!.. Καὶ—διόλου ἀπίθανο—ἴσως νὰ τοὺς ἐπρότεινε γιὰ τὸν βαθμὸ τοῦ Ὑπαρχηγοῦ. Χωρὶς ἀμφιβολία, θὰ τοὺς ἐπρότεινε. Ἐπειτα, ἦσαν οἱ φίλοι τους, ποῦ ἴσως θὰ ὑποπευδόντουσαν πῶς κάτι ἄλλο κρύβει τὸ ταξεῖδι αὐτὸ καὶ ποῦ θὰ προσπαθοῦσαν νὰ μάθουν τὴν ἀλήθεια.

Κι' ἔτσι περνοῦσαν, γοργές, οἱ ὄρες τοῦ ταξιδίου των. Εἶχανε γνωριστεῖ μὲ τοὺς ἐπιβάτες τοῦ πλοίου, ποῦ δὲν ἄρρησαν νὰ συμπαθήσουν τὰ καλὰ κι' εὐγενικὰ αὐτὰ παιδιὰ, ποῦ ὅλα τους, κι' οἱ κινήσεις, κι' ἡ συμπεριφορὰ καὶ τὰ λόγια τους, ἔδειχναν τὸν καλὸ τὸν γυροῦ καὶ τὴν εὐγένειά τους ὅπως ἀρμόζει σ' ἀληθινὸς προσκόπους. Ἐπέρασαν ἔτσι τὸ Σαρωνικὸ, κι' ὕστερα τὶς Κυκλάδες, σχίζοντας τὰ γαλανὰ καὶ ἡρεμὰ νερὰ τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Πρὸς τὸ πρῶτ' οὗ ἔβγαινε τὸ φεγγάρι, ἡ θάλασσα ἔφερε μιὰ μαγευτικὴ θωριά, καθὼς, ξάπλωνε μὲ νοχέλεια τὰ κυματάκια τῆς γύρω τοῦ βαπόρι. Κι' ἀπὸ πίσω, μακρὸν χάραζε τ' αὐλάκι ποῦ ἄφινε ἡ τορπέλλα τοῦ πλοίου. Κι' ἀριστερά, σὰν ὄραματα, φαινόντουσαν κι' ἐξανόντουσαν ὕστερα, τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου.

Πέρασαν μετὰ, ἓνα σούρουπο, τὰ Δωδεκάνησα καὶ περὶ φανὸ τὸ καράβι ἔσχιζε τὰ νερὰ τοῦ ἀνοικτοῦ πελάγους, περὶ πέρα ἀπὸ τὸ στενὸ ποῦ σηματοῖται ἀπὸ τὴν Κάρπαθο καὶ τὴν Ρόδο. Βρισκόντουσαν κοντὰ στὸ νησάκι Ἀταβύρι.

Ἡ ὥρα ἦταν ἔννεα τὸ βράδυ καὶ στὸ

πλοῖο οἱ ἐπιβάτες ποῦ τὸ γέμιζαν, ἦσαν καθισμένοι στὸ σαλόνι, συζητώντας ἢ παίζοντας χαρτιά. Λίγοι, δυὸ τρεῖς, εἶχαν μείνει στὴ γέφυρα. Τ' ἀνοιξιὰτικο ἀεράκι ποῦ φυσοῦσε, ἔφερε τὰ γέλια τῶν νεαρῶν ταξιδιωτῶν καὶ τὶς φωνές τῶν γέροντων πάλαιθεν μὲ τὴ πολιτικὴ, τὴ γενικὴ δὲ ἀρχώστεια τῆς φυλῆς μας. Οἱ φίλοι μας καθισμένοι, σὰν καὶ πάντα, τὴν ὥρα αὐτῆ, στὴ γέφυρα, ἀπελάμβαναν τὴ γαλήνη. Ἡ νύχτα ποῦ μόλις ἄπλωνε τὸν μανδύα τῆς γιὰ νὰ σκεπάσει τὴ φύση, ἦταν ἡρεμῆ. Τ' ἄστρα εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀχοφωτοῦν στὸν οὐρανὸ. Τριγύρω τὸ σκοτεινιασμένον χρῶμα τῆς θάλασσας. Καὶ στὴ δύση μόνο, τὸ στερεὸν ἡμερήσιο φῶς, ποῦ ἀγάγια χλώμαινε. Τὸ πλοῖο ἔτρεχε, λικνιζόμενον στὰ ἑλαφρὰ κυματάκια, ποῦ ἐρχόντουσαν ἀντίπρωρα, τὸ χάιδευαν καὶ περνοῦσαν.

Ὁ Ἀλέκος, σιγοτραγουδοῦσε ἓνα προσκομικὸ τααγουδάκι κι' ἦταν εὐθυμὸς ὅλα ἐπήγαιναν καλὰ. Ὁ Δημοσθένης μόνον λίγο ἀνήσυχος καὶ σιωπηλὸς κύτταζε τὴ θάλασσα μπροστά του.

Ξαφνικὰ ἓνας κρότος δυνατὸς ἀκούστηκε. Ἐνας τοιγμὸς ποῦ ἐτρονάνταξε τὸ πλοῖο σύγκομο κι' ἀμέσως, στὴ δεξιὰ πλευρὰ ἓνα σύννεφο ἀπὸ κομμάτια ξύλα καὶ σίδερα, μαζὺ μὲ θάλασσα, σηκώθηκε στὴν πρῶρα.

—Τὶ συμβαίνει;.. Φώναξε ὁ Ἀλέκος.

—Μὰς τορπίλισαν!.. ἀπήντησε ὑπόκωφα ὁ Δημοσθένης.

—Μὰς τορπίλισαν!.. Πῶς;.. Γιατί;..

Μὰ ὁ Δημοσθένης δὲν ἔδωσε καμμιά ἀπάντηση. Ἀκίνητος, κύτταζε τὴ πρῶρα ποῦ εἶχε μισανοίξει, μὲ βλέμμα σκοτεινὸ, μὲ μιὰν ἀλλοιώτικη ἔκφραση, ἔκφραση ποῦ δὲν θὰ μπορούσε κανεὶς εὐκολα νὰ τὴν ἐξηγήσει. Φόβος μόνον δὲν ἦταν, ὡ, κάθε ἄλλο παρὰ φόβο ἔδειχνε ἡ μορφὴ του. Τότε ὁ μὸς;

στὸ πλοῖο μέσα φωνές καὶ τρεχάματα, ἀνάκατα μὲ διαταγές καὶ βρισιές, ἔδειναν τὴ τρομάρα τοῦ κόσμου, ποῦ ἔτρεχε ἀλλοφρονώντας, μόλις κατάλαβε τὴν ἀλήθεια, στὶς βάρκες γιὰ νὰ σωθῆ. Ὁ πανικὸς εἶχεν ἀρχίσει νὰ διαφένεται, καὶ δὲν θ' ἀργοῦσε ἴσως νὰ ξεσπάσει. Εὐτυχῶς ποῦ, ψύχραιμος, ὁ πλοίαρχος δὲν τὰ ἔχασε καὶ πολεμοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ διατηρήσῃ τὴ τάξη, ποῦ ἦταν τόσο ἀναγκαῖα γιὰ τὸ καλὸ καὶ τὴ σωτηρία ὅλων. Μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, ἔδινε βιαστικὰς σύντομες τὶς διαταγές του.

—Στὶς βάρκες.. Μὲ τάξη.. Πρῶτα τὰ παιδιὰ κι' οἱ γυναῖκες. Ὅποιοι ἄντρας τολμήσει νὰ μπῆ σὲ βάρκα, θὰ τοῦ τινάξω τὰ μυαλὰ στὸν ἀέρα!..

—Πρῶτος μίλησε ὁ Ἀλέκος.

—Ἐμπρός, πάμε κάτω νὰ πάρουμε τὰ πράγματά μας, εἶπε σκουπώντας τὸν Δημοσθένη.

Ἐκεῖνος γύρισε ξαφνικὰ, τὸν κύτταξε μὲ μάτια ποῦ ἔλαμπαν—ἀλήθεια, τ' ὄνειρό του ξεπληρώνονταν!..—καί,

—Ναί, πάμε!.. ἀπάντησε.

Κατέβηκαν γρήγορα καὶ σὲ δυὸ λεπτά ἦσαν στὸ κατάστρωμα, μὲ τὸ σάκκο στὸν ὄμο καὶ τὰ κοντάρια στὸ χέρι. Ὅλα τὰ πράγματά τους τὰ εἶχανε, μόνον τὰ ἐσώρρουχα, ποῦ ἦσαν στὶς βαλίτζες, δὲν μπορούσαν νὰ πάρουν. Σκοπὸς ἦταν νὰ σωθοῦν αὐτοί, δὲν μπορούσαν νὰ κουβαλοῦν βαλίτζες. Ὅσο γιὰ τοὺς σάκκους, αὐτοὶ δὲν πολυφαίνονται.

Ἄλλως τε, εἶπε ὁ Δημοσθένης, προτιμῶ νὰ μείνω μαζὺ τους, παρὰ νὰ τοὺς χωριστώ.

Στὸ κατάστρωμα, μόλις ἄκουσαν τὶς διαταγές τοῦ πλοίαρχου, σκέφθηκαν ἀμέσως κι' οἱ δύο τους, τί τοὺς ἐπέβαλε τὸ καθήκον τους, ὁ Νόμος τῶν Προσκόπων, ἔστω κι' ἂν ἦσαν παιδιὰ. Γι' αὐτὸ καὶ παρουσιάσθησαν στὸ πλοίαρχο, προσφέροντες τὴν βοήθειά τους, ποῦ ἔγινε ἀμέσως, καὶ μὲ χαρὰ, δεκτῆ.

—Εὐγε, παιδιὰ μου, τοὺς ἀπήντησε συγ-

κνημένος ὁ πλοίαρχος. Εἶσθε ἀληθινοὶ πρόσκοποι, ἀληθινοὶ ἄντρας.

Καὶ γυρίζοντας τοὺς ἐπιβάτες, ἔξακολούθησε.

—Ναί.. Κυτάχτε τὰ δυὸ αὐτὰ παιδιὰ, τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἡρωϊκοὺς προσκόπους, οἱ ὁποῖοι ἂν καὶ μπορούσαν νὰ φύγουν μετὰ τῶν πρῶτων, ἐν τούτοις μόνον των, γιὰ τὴν ἑμὴν, τ' ὁμολογῶ, δὲν θὰ εἶχα ποτὲ τὴ τόλμη νὰ τὸ σκεφθῶ κἂν ἓνα τέτοιο πράγμα, μόνον των, ἐπαναλαμβάνω, προσφέρονται καὶ βοηθοῦν, γιὰ δικὸ σας καλὸ. Ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς συνέπειες ποῦ μπορεῖ νὰ ἔλθῃ ἢ πρῶξις των αὐτῆ. Πᾶρτε, λοιπὸν, παράδειγμα, ὄχι ἀταξίες, ὄχι θρόνυθος.. Σιγά, μὲ τάξη, γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ σωθῆτε..

Στὶς ἀρχὲς ἐπεκράτησε μιὰ ἡσυχία ὁ κόσμος ἔμεινε ἐκπληκτος μ' αὐτὸ ποῦ ἄκουγε. Ὑστερα ὅμως ξέσπασε μιὰ βοή, ἓνα βροντόφωνο «ζήτω». Τὸ θάρρος τῶν μικρῶν προσκόπων τοὺς ἐνεψύχωσε, διέλυσε τὸν πανικὸ καὶ τώρα μὲ ἡσυχία, μ' ἐμπιστοσύνη περιμένουν τὴ σειρά τους καὶ μὲ προθυμία ὑπακούουν στὶς διαταγές καὶ ὁδηγίες τοῦ καπετάνιου. Δυστυχῶς ὅμως, μὲ τὴν ἀρχικὴ τους βιασύνη, νὰ μποῦν ὅλοι μαζὺ, δυὸ βάρκες τοῦ

Ὁ Δημοσθένης κύτταζε τὴ θάλασσα

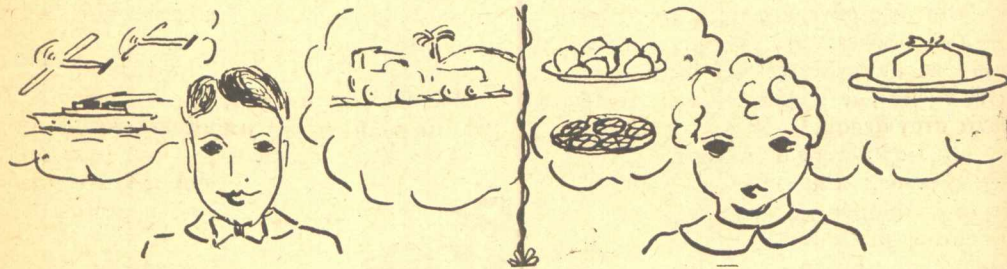
βάπορι, οἱ μεγαλύτερες κι' οἱ καλλίτερες, ἔχουν ἀχρηστευθεῖ.

Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πλοίου, μὲ βοηθοὺς τοὺς δύο φίλους μας, κανονίζουν τὴν ἐπιβίβαση, δίνοντας καὶ στὸν ἐπι κεφαλῆς τῶν ναυτῶν, τὶς ἀναγκαῖες ὁδηγίες. Κι' οἱ βάρκες, ἡ μία ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄλλη, φεύγουν μακρὰ ἀπὸ τὸ πλοῖο καὶ χάνονται στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Κι' ἦταν εὐτύχημα, ἀλήθεια, ὅτι τὸ σκάφος τοῦ πλοίου ἦταν γερὸ κι' ἄντεχε, γιὰ τὸ ἀλλοιῶς ὁ καταποντισμὸς θὰ ἦταν πολὺ περὶ γρήγορος καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες δὲν θὰ πρόφταναν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ θανάτου. Εὐτυχῶς!..

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Ἄλλα αὐτὰ τὰ διαβολάκια εἶναι οἰκότροφοι στὸ σχολεῖο τῆς κυρίας Ἀμαλίας. Καὶ πρὶν ἀρχίσω νὰ σᾶς περιγράψω τὶς διαβολιές τους πρέπει νὰ σᾶς τοὺς συστήσω ἕναν ἕναν χωριστά.

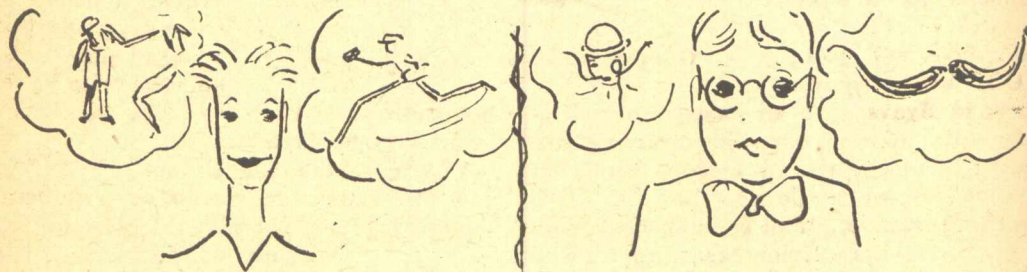
ἌΟ Μάριος

ἌΟ Ἀνδρέας

ἌΟ Μάριος ἔχει μεγάλα σχέδια. ἌΗ φαντασία του δίδει καὶ πέρνει καὶ δὲν ὑπάρχει κατόρθωμα ποὺ νὰ μὴν σκέπτεται νὰ ἐπιχειρήσῃ. ἌΑλλὰ γιὰ νὰ τὰ ἐπιτύχῃ ὅλα αὐτὰ τοῦ χρειάζεται ἡ κινήτριος δύναμις, γι' αὐτὸ ἔχει ἀποφασίσει πῶς, ὅταν μεγαλώσῃ θὰ ἔχῃ ἕνα σι-

καλοκάγαθος καὶ συμπαθητικὸς μὰ ἔχει ἕνα μεγάλο καὶ φοβερὸ ἑλλάτωμα, εἶνε ζηλιάρης φοβερὰ ζηλιάρης καὶ τὸ χειρότερο δὲν εἶνε αὐτό, τὸ χειρότερο εἶνε πῶς ζηλεύει, ἂν βρῆτε τί ζηλεύει, τὶς

καμῆλες ποὺ ὄλο κάτι μασοῦν, καὶ σκοπεύει νὰ γίνῃ μάγειρος ἢ ζαχαροπλάστης γιὰ νὰ καλοτρώῃ, καὶ νὰ χορτάσῃ μιὰ γιὰ πάντα ὅλα τὰ γλυκά, τὶς κομπόστες καὶ τὶς κρέμες ποὺ τώρα τοῦ στεροῦν. Πρὸς τὸ παρὸν... χαῦτε μύγες ὅταν λύνει τὸ πρόβλημά του, καὶ τετῶ-

ἌΟ Γιάννης

ἌΟ Μανώλης

δηρόδρομο, ἀερόπλانا καὶ ἕνα ὑπερωκεάνειο καὶ θὰ ταξιδεύῃ μακρὰ ἀπὸ τὴν κυρία Ἀμαλία, γιὰ νὰ κατακτήσῃ καθὼς λέει τὸν κόσμο.

ἌΟ Ἀνδρέας εἶναι ὄλοστρόγγυλος

καὶ ἀπεγνωσμένα ὅταν τοῦ ποῦν νὰ γράψῃ τὴν ἀντιγραφή του

ἌΟ Γιάννης θέλει νὰ γίνῃ ταχυδρόμος γιὰ τὸ ἔχει μεγάλα ποδάρια καὶ θὰ πηγαίνει γρήγορα τὰ γράμματα, κι' ἔτσι οἱ

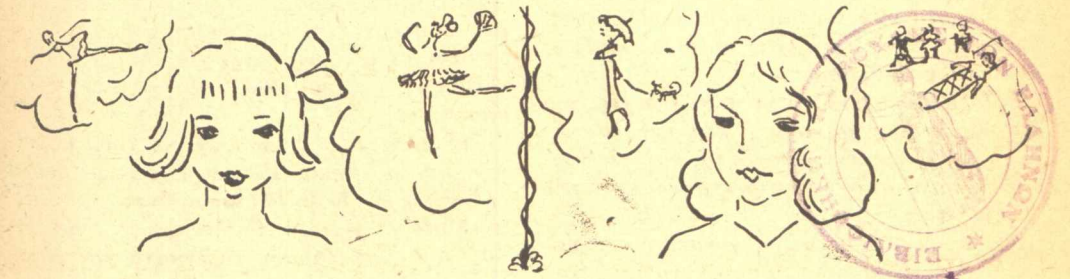
ΤΗΣ Κ^{ΑΣ} ΑΜΑΛΙΑΣ

καυμένοι οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ ἀνυπομονοῦν νὰ λάβουν τὴν ἀλληλογραφία τους, ὅπως αὐτὸς π.χ. ποὺ περιμένει μέρες καὶ μέρες γιὰ νὰ λάβῃ γράμμα ἀπὸ τὸν πατερούλη του ποὺ λείπει στὴν Ἀμερική. ἌΊσως γίνῃ καὶ ἀστυνόμος γιὰ νὰ κυνηγᾷ τοὺς κλέφτες...

ἌΟ Μανώλης μὲ τὰ γυαλάκια του φιλοδοξεῖ νὰ γίνῃ διπλωμάτης καὶ νὰ εἶνε πάντα τῆς ὥρας ντυμένος, νὰ χαιρετᾷ μ' ἐπισημότητα τὶς κυρίες, νὰ συν-

λά πολλά παιδιά, μισὴ δουζίνα κορίτσια καὶ μισὴ δουζίνα ἀγόρια, ποὺ θὰ τ' ἀγαπήνῃ ὅλα μὲ μιὰ μεγάλη καρδιά, καὶ γιὰ νὰ τοὺς τὸ δείξῃ θὰ τ' ἀφήνῃ νὰ κάνουν ὅτι θέλουν νὰ τρῶνε ὅσο θέλουν, νὰ κοιμούνται ὅποτε θέλουν καὶ φυσικά, ἔστω κι' ἂν τὸ θέλουν στὸ σχολεῖο δὲν θὰ τὰ στείλῃ ποτέ.

Στὸ ἐρχόμενο φύλλο μας θὰ γνωρίσετε καὶ τὴν κυρία Ἀμαλία, ποὺ εἶνε μιὰ καλοκάγαθη γυναῖκα ποὺ λατρεύει

ἌΗ Ἑλλη

ἌΗ ἌΑννα

ομιλῇ μὲ τοὺς κυρίους μ' ἕνα ποῦρο στὸ χέρι καὶ νὰ βγάλῃ ἕνα «ῥαῖο» μεγάλο μουστάκι ποὺ νὰ τὸ στρίβῃ ὡς τ' αὐτιά!!!!

ἌΗ Ἑλλη ἂν καὶ δὲν βγῆκε ἀπ' τ' αὐγὸ τῆς ἐδήλωσε ὅτι θὰ γίνῃ μεγάλη χορεύτρια σὰν κι' ἐκείνην ποὺ εἶδε μιὰ μέρα στὸ ἵπποδρόμιο τοῦ Πολυγώνου, καὶ θὰ χοροπηδᾷ παντοῦ, ὅπου κι' ἂν βρίσκεται, στὸν περίπατο, στὶς συγκεντρώσεις, στὸ σπίτι κι' ἀκόμη καὶ στὴν τάξι μέσα.

ἌΗ ἌΑννα σκέφθηκε ὅτι τὸ καλύτερο εἶναι νὰ γίνῃ «μαμὰ» νὰ ἔχῃ πολ-

τά διαβολάκια, τῆς γιὰ τὸ ὅσο κι' ἂν κάνουν τρέλλες πολλὲς ποὺ θὰ τὶς δοῦμε στὸ προσεχές μας φύλλο, ἔχουν ὅμως ὅλα μιὰ χρυσὴ καρδιά.

Γι' αὐτὸ, ἂν καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πάρετε τὶς διαβολιές τους ὡς παράδειγμα καὶ νὰ σπεύσετε νὰ τὶς μιμηθεῖτε, μπορεῖτε ὅμως νὰ συμπαθήσετε ἀπὸ τώρα τὰ σκανδαλιάρικα αὐτὰ διαβολάκια ποὺ θὰ κατορθώσουν μὲ τὰ χίλια δυὸ ἀστεῖα ποὺ θὰ τὰ δῶτε νὰ σκαρώνουν, νὰ σᾶς κάμουν νὰ γελάσετε μὲ τὴν καρδιά σας.

Θ. HANSTEIN

ΣΤΟΥΣ ΑΙΘΕΡΑΣ...

ΗΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενο)

Ἡ συγκίνησης πὸν μᾶς κατεῖχε ὄλους δὲν μᾶς επέτρεπε νὰ προσφέρουμε οὔτε λέξι. Ἀκόμη καὶ τὴν ἀναπνοή μας κρατούσαμε ἀναμένοντας τὰ γεγονότα. Ἀκούσαμε στὴν ἀρχὴ ἕνα ἐλαφρὸ θόρυβο, ἔπειτα διακρίναμε καθαρὰ τὴν βοή τοῦ νεροῦ πὸν εἰσορμούσε στὴν ὑπόγειο φυσικὴ σύραγκα καὶ σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἡ σπηλιὰ μας βρέθηκε φωτισμένη σὰν νὰ ἦταν μέρα.

Δὲν μπόρεσα πιά νὰ συγκρατηθῶ, καὶ πήδηξα σὰν τρελλὸς ἐπάνω στὸν Ρολάνδο, κρεμάστηκε ἀπὸ τὸν λαιμὸ του καὶ τὸν φίλησα στὰ δύο του μάγουλα φωνάζοντας: «Μπράβο σου, εἶσαι ἕνας ἥρωας, εἶσαι ἕνας σπουδαῖος ἄνθρωπος!»

Ἡ Ἑλβίρα ἄρπαξε κι' αὐτὴ τὸ χέρι τοῦ ἐξαδέλφου μου καὶ τοῦ τὸ καταφιλοῦσε ψιθυρίζοντας λόγια ἀκατανόητα, καὶ κλείνοντας μέσα σ' αὐτὰ ὄλο τὸν ἐνθουσιασμό τῆς ἡλικίας της.

Ἡ δὲ κυρία Ἀλμύρο, γονατιστὴ ἐκύτταξε μ' ἐγγνωμοσύνη τὸν ἀρχηγό μας, πὸν διατηροῦσε ὄλη του τὴν ψυχραιμία, κι' ἐξακολουθοῦσε ἀνάμεσα στὸν τρελλό μας ἐνθουσιασμό νὰ μένη ἀπολύτως κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του.

— Ἐχομε ἤδη τὸ φῶς εἶπε... καὶ τὸ φῶς εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς σωτηρίας μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Ἡ καταστροφή

Κυτίζαμε καὶ οἱ τέσσαρες τὸ μικρὸ αὐτὸ μηχανήμα, πὸν μᾶς εἶχε κοστίσει τόσοις κόπους καὶ εἰς τὸ ὅποιο θὰ χρωστούσαμε μιὰ μέρα τὴν σωτηρία μας.

Δὲν εἶχα πιά καμμιά ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἐπιτυχία, καὶ ἄφησα τὸν ἐνθουσιασμό μου νὰ ξεσπάσῃ ἐλεύθερα.

Ὁ Ρολάνδος ὅμως πιδ συγκρατημένος πάντα μὲ ἐπανέφερε στὴν πραγματικότητα.

— Ἄς ἀρχίσουμε εἶπε ἀπὸ τοῦ νὰ γεμίσουμε τοὺς συσσωρευτὰς μας, δὲν ξέρουμε ἀκόμη τί μᾶς ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον... Πρέπει νὰ κάνουμε μιὰ καλὴ προμήθεια κινήτριου δυνάμεως, ἀκριβῶς ὅπως κά-

ναμε στὴν ἀρχὴ προμήθεια τροφίμων.

Ἔσπευσα νὰ βοηθήσω τὸν Ρολάνδο... προσομώσαμε τὸν συσσωρευτὴ στὸ μηχανήμα... ὑπερήφανος ἐσταύρωσα τὰ χέρια μου κι' ἕνα χαμόγελο ἱκανοποιήσεως διαγράφηκε στὰ χεῖλη μου.

Ἔνας ὑπόκοφος ὅμως κρότος ἀκούστηκε. κάτι σὰν ἔκρηξις, πὸν ἀντήχησε σὰν παρατεταμένη βροντὴ μέσα στὴν σπηλιὰ, μιὰ ἀπτόμη ἐκπομπὴ νεροῦ μᾶς κατέβρεξε ὄλους καὶ προτοῦ προφθάσουμε νὰ συνέλθουμε βρισκόμεθα ξαφνικὰ σὲ βαθὺ σκότος.

Ἡ καταστροφὴ αὐτὴ ἔγινε τόσο αἰφνίδια, πὸν βρέθηκα πεσμένος χάμω κοντὰ στὸν τοῖχο, ...βογγητὰ πόνου ἀντήχησαν στ' αὐτιά μου. νόμισα πὸς πρόκειτο γιὰ σεισμό πὸν εἶχε ταράξῃ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς.

— Ρολάνδε, φώναξα, τί συνέβη;

— Δὲν ξέρω.

— Μία καταστροφὴ! ἀναστέναξε μέσα στὸ σκοτάδι ἡ φωνὴ τῆς Ἑλβίρας, γεμάτη ἀγωνία.

— Γεράρδε, εἶπε ὁ Ρολάνδος, ... γρήγορα... φῶς, ἔχεις σπέρτα στὴν τσέπη σου.

— Ναι.

— Γρήγορα λοιπὸν, ἄναψε τὴν μικρὴ λάμπα, πὸν ἔσβυσε ἀπὸ τὸ ρεῦμα, πὸν σχημάτισε ἡ ἔκρηξις.

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, ἀντιλαμβανόμεθα τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς.

Τὸ ἔδαφος τῆς σπηλιᾶς μας εἶχε τελείως πλυμμηρισθῆ, τὸ κτίσιμο πὸν εἶχαμε κάνει γύρω ἀπὸ τὸ ρομβιτὴ εἶχεν ἀνατιναχθῆ, καὶ τὸ νερὸ ἐκτοξεύετο ὡς τὸ ταβάνι.

— Βοήθησέ με, ἐφώναξε ὁ Ρολάνδος, ξέρω τί ἔγινε... τὸ βᾶθρο τοῦ ἄξωνος θὰ ὑπεχώρησε, ἡ ρόδα θὰ μπλέχτηκε στὸν σωλήνα, θρύμματα ἀπ' τὸν βράχο θὰ παρεμπόδισαν τὰ πτερόγυια.. καὶ τὸ νερὸ μὴ βρισκόμενος διέξοδο ἔφερε τὴν καταστροφὴ...

πρέπει λοιπὸν νὰ προσπαθήσουμε νὰ ξαναβάλουμε τὸν ρομβιτὴ στὴ θέσι του.

Ἦταν εὐκολότερο νὰ τὸ λή κανεῖς παρὰ νὰ τὸ πραγματοποιήσῃ. Γιὰ νὰ φθάσουμε στὸ μηχανήμα ἔπρεπε νὰ διασχίσουμε τὴν ὄρμη τοῦ νεροῦ καὶ ἡ δύναμη του μᾶς ἐτύφλωνε, καὶ παρέλυε τὰς δυνάμεις μας.

— Δὲν ἀντέχω! εἶπα λαχανιασμένος.

— Πρέπει; ἀπήντησε ὁ ἐξαδέλφος μου.

Τὰ λόγια αὐτὰ πὸν δὲν ἐπιδέχονται ἀντίρρηση, μὸν ἔδωσαν πάλι δύναμη, ὄρμησα κάτω ἀπὸ τὴν βροχὴ τοῦ νεροῦ καὶ χωρὶς νὰ ξέρω τί ἔκανα ἄρπαξα μὲ τὰ δύο μου χέρια τὸν ρομβιτὴ.

— Ἄς τραβήξουμε μαζύ, διέταξε ὁ Ρολάνδος... τὸ δυστύχημα εἶνε μεγαλύτερο ἀπ' ὅ,τι ἐφραταζόμεθα, τὸ τοιμέτο πὸν συγκρατοῦσε τὸν σωλήνα ὑπεχώρησε κι' αὐτὸ... δὲν μᾶς μένει παρὰ νὰ τὸν ξεκολλήσουμε ἐντελῶς.

— Λοιπὸν, γρήγορα, πὲς τί νὰ κάνουμε.. δὲν μπορῶ... σκάζω.

Δὲν πρέπει ν' ἀφήσουμε τὸν ρομβιτὴ, γιὰ τὴν διαφορὴ ὅλα πᾶνε χαμένα.

Ἔμεινε δύο τρία δευτερόλεπτα παραζαλισμένος, ἀλλὰ μπόρεσα τέλος νὰ ἀναπνεύσω... νὰ καταλαβαίνω τί κάνω.

Ὁ Ρολάνδος μὲ τὰ δόντια σφιγμένα, κρατοῦσε μ' ὄλη του τὴν δύναμη τὸν ἄξωνα τοῦ ρομβιτῆ.

— Γρήγορα, εἶπε, ἕνα σχοινί, κάτι τέλος πάντων...

Ἡ κυρία Ἀλμύρο μᾶς ἔδωσε ἀντὶ ἐνὸς σχοινοῦ ἕνα δυνατὸ σύρμα, πὸν προήρχετο ἀπὸ τὴν ρόδα τοῦ μηχανήματος. Τὸ ἄρπαξα, καὶ μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Ρολάνδου τὸ δέσαμε γύρω ἀπὸ τὸν ρομβιτὴ.

— Ὡστε, ὅλα δὲν εἶνε χαμένα;

— Ὁχι, ὅλα δὲν εἶνε χαμένα, ἀπήντησε ὁ Ρολάνδος, ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ ξαναρχίσουμε ὄλη τὴ δουλειά... γιὰ τὴν ὥρα ἃς προσπαθήσουμε νὰ σώσουμε τὸν ρομβιτὴ, πρέπει νὰ δέσουμε τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ σύρματος κάπου στερεά.

— Ἄν εἶχαμε καμμιά δοκὸ;

— Ναι, θὰ ἦταν καλὰ, μὸν φαίνεται πὸς κάποια δοκὸς ὑπάρχει στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς.

— Τρέξε νὰ τὴν φέρῃς, ἐν τῷ μεταξύ ἐγὼ

θὰ κρατῶ τὸ σύρμα.

Ἔσπευσα νὰ ὑπακούσω... Ἦταν κατασκόπινα... ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα ἔβλεπε κανεῖς ἕνα κομμάτι οὐρανοῦ, ... μερικὰ ἄστρα ἔλαμπαν στὸν οὐρανὸ καὶ στὸ βάθος μιὰ λεπτὴ γραμμὴ τοῦ φεγγαριοῦ.

— Τὸ καινούριο φεγγάρι, ἐπιθύρισα ἀγανακτισμένος.

Σὰν κάτι νὰ μ' ἐσπρωχνε, ἀνέβηκα στὸ παρατηριό μας. Ἄλλὰ ἐκεῖ δὲν μπόρεσα νὰ συγκρατήσω μιὰ φωνή... Στὴ θάλασσα ἔλαμπε πολὺ καθαρὰ τὸ φῶς ἐνὸς μικροῦ πλοίου, πὸν διευθύνετο πρὸς τὴν ἀκτὴ.

— Οἱ Κινέζοι, οἱ Κινέζοι! δὲν μπόρεσα νὰ συγκρατήσω μιὰ φωνή! Σὰν τρελλὸς ξεχνῶντας τί μοῦ εἶχε ζητήσει ὁ ἐξαδέλφος μου, κατέβηκα κι' ἄρχισα νὰ τρέχω, νὰ τρέχω γιὰ νὰ εἰδοποιήσω ὅσο τὸ δυνατὸν πιδ γρήγορα τοὺς συντρόφους μας γιὰ τὴν ἄφιξι τῶν πειρατῶν.

Ἐξαφνα ὅμως, εἶδα μιὰ ἀνθρώπινη μορφή νὰ ὑψώνεται μπροστά μου καὶ νὰ μοῦ κλείνῃ τὴν δίοδο. Ἐκανα ἕνα πήδημα πρὸς τὰ πίσω, γιὰ εἶχα ἀναγνωρίσει, ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο αἰχμαλώτους μας πὸν ἐνόμιζα κλεισμένους μέσα στὴν σπηλιὰ.

Ὁ ἄνθρωπος μ' ἐκύτταξε μὲ ἐπιμονή, μ' ἕνα βλέμμα σκληρό. Ἔσκυψε σὰν νὰ ἠθέλε νὰ πάρῃ φόρα. Κρατοῦσε στὸ χέρι ἕνα μακρὸ μαχαίρι πὸν γυάλιζε μέσα στὸ σκοτάδι.

Χωρὶς νὰ τοῦ δώσω καιρὸ νὰ κινηθῆ, ἐπήδηξα ἐπάνω του. Κυλισθήκαμε χάμω μαζύ, τοῦ ἄρπαξα τὸ χέρι, πὸν κρατοῦσε τὸ μαχαίρι καὶ προσπάθησα νὰ τὸν ἀφοπλίσω. Ἀλλὰ αὐτὸς ἦταν πιδ δυνατὸς ἀπὸ μένα... Μὲ τὸ ἀριστερὸ του χέρι μὸν ἔσφυγγε τόσο δυνατὰ τὸ στήθος πὸν δὲν μποροῦσα σχεδὸν νὰ ἀναπνεύσω. Νὰ τὸν νικήσω μὸν φαινόταν ἀδύνατο, τὰ δάκτυλα μου ἔχαναν ὀλοένα τὴν δύναμί τους. Ἐνα λεπτὸ ἀκόμη καὶ θὰ μοῦ βύθιζε τὸ μαχαίρι στὸν λαιμό. Αἰσθάνθηκα πὸς ἤμουν χαμένος, ἀλλὰ συγχρόνως μιὰ νέα δύναμις γεννιόταν μέσα μου, καὶ σὰν ἀστραπὴ μὸν πέρασε ἡ σκέψις πὸς θὰ κατώρθωνα νὰ ἐλύσω τὸν ἐχθρό μου ὡς τὸ ἄκρον τῆς ἀκτῆς καὶ νὰ τὸν παρασύρω μαζύ μου στὴν πτώσι μου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΠΟΥΛΙ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΦΤΕΡΑ

Μιά μέρα πού ένα βασιλόπουλο είχε πάει κυνήγι κι' είχε παραπλανηθῆ συνήντησε στὸν δρόμο του ἕνα πουλί με χρυσὰ φτερά πού πετοῦσε χαρωπὰ τριγύρω του. Τὸ βασιλόπουλο τὸ ἀκολούθησε κι' ἔφθασε σ' ἕνα ψηλὸ λόφο πού ἦταν γεμάτος ἀγάλματα ἀπὸ ἄσπρο μάρμαρο. Ἐτοιμαζόταν ν' ἀνέβη δταν ἕνας ἔρημίτης παρουσιάστηκε μπροστά του καὶ τοῦ εἶπε :

— Πρὸσεξε, βασιλόπουλο, ἐκεῖ σ' αὐτὸ τὸ λόφο κάθεται μιὰ μάγισσα καὶ στέλνει τὸ πουλί αὐτὸ γιὰ νὰ μαγεύη τοὺς διαβάτες καὶ νὰ τοὺς πηγαίνη σ' αὐτήν. Ἄν σὲ ἴδῃ θὰ σὲ μεταμορφώση καὶ σένα σὲ ἀγαλμα σάν κι' αὐτὰ πού βλέπεις. Ἄλλὰ ἂν μπορέσης νὰ τὴν πιᾶσης ἀπὸ τὰ μαλλιά χωρὶς νὰ σὲ καταλάβῃ θὰ χάσῃ ὅλη της τῆ δύναμη καὶ θὰ τὴν κάνῃς ὅτι θέλεις.

Τότε τὸ βασιλόπουλο ἔπαψε ν' ἀκολουθῆ τὸ πουλί με τὰ χρυσὰ φτερά κι' ἐπῆρε ἕνα ἄλλο δρόμο ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ λόφου.

Βρῆκε τὴν μάγισσα νὰ κοιμάται καὶ τὴν ἄρπαξε ἀμέσως ἀπὸ τὰ μαλλιά. Αὐτὴ ἄρχισε νὰ φωνάζη, μὰ τὸ βασιλόπουλο ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν κρατᾶ ἀπὸ τὰ μαλλιά ὥσπου αὐτὴ τὸν ρώτησε :

— Τί θέλεις βασιλόπουλο;

— Θέλω νὰ μοῦ δώσης τὸ πουλί με τὰ χρυσὰ φτερά, εἶπε τὸ βασιλόπουλο, καὶ νὰ χαρίσης τῆ ζωὴ σ' ὅλα αὐτὰ τ' ἀγάλματα.

Ἡ μάγισσα ἔδωσε τὸ πουλί στὸ βα-

σιλόπουλο καὶ μόλις τὸ ἔπιασε στὰ χέρια του τὸ πουλί ἔγινε μιὰ ὄμορφη κοπέλλα πού τοῦ χαμογελοῦσε γλυκά. Ἔστερα ἡ μάγισσα ἐφύσηξε τ' ἀγάλματα πού ἔγιναν ἀμέσως ὠραῖοι ἵππῳται.

Τότε τὸ βασιλόπουλο ἄφησε τὰ μαλλιά τῆς μάγισσας καὶ τὴν εἶδε νὰ γίνε-ται ἄφαντη.

Ἔμεινε αὐτὸς με τὴν ὄμορφη κοπέλλα καὶ με τοὺς ὠραίους ἵππῳτας. Ὅλοι μαζὺ ἐπέστρεψαν στὴ χώρα καὶ τὸ βασιλόπουλο παντρεύθηκε τὴν ὄμορφη κοπέλλα πού εἶχε σώση ἀπὸ τὰ χέρια τῆς μάγισσας.

Γιὰ νὰ Γεράτε

Ἡ ἀρρωσορία

Ὁ κ. Ἀφρημένος φθάνει ἀργὰ στὸ θέατρο καὶ ρωτᾶ :

— Ἀρχισε ἡ παράσταση;

— Μάλιστα, κύριε, ἔπαιξαν μία πράξι.

— Ποία πράξι;

Ἐτὸ ἀτελιὲ ἐνὸς ζωγράφου

— Ἦθελα νὰ μοῦ κάμετε τὸ πορτραῖτο μου με λαδομπογιὰ. Πόσο θὰ στοιχίση;

— Χίλιες δραχμές.

— Κι' ἂν σᾶς φέρω ἐγὼ τὸ λάδι;

Ἡ πρῶτη φροντίς

— Τί θὰ τὸν κάμετε τὸν γιού σας;

— Ζωγράφου.

— Ἐχετε βροχὴ καθηγητῆ;

— Ὅχι, ἀφήνουμε πρῶτα νὰ μακρύνουν τὰ μαλλιά του..

Διάφορες ταχύτητες

Δὲν διερωτηθήκατε ποτὲ τί ταχύτητα διανύουν τὰ διάφορα πουλιά;

Λοιπὸν ὁ γυφὶ διανύει 15 μέτρα τὸ δευτερόλεπτο, ἡ πέοδιχα 17 μέτρα, τὸ ταχυδρομικὸ περιστέρι 27 μέτρα, ὁ ἀετὸς 31, ἡ μύϊγα 53, τὸ χελιδόνι 65.

Ὁ ἠλεκτρισμὸς διοχετεύεται μέσα σ' ἕνα ἡλεκτρικὸ σύρμα πού βρίσκεται στὸ νερὸ με μιὰ ταχύτητα 4.000 χιλιομέτρων κατὰ δευτερόλεπτον, σ' ἕνα δὲ ἀναέριο σύρμα με ταχύτητα 3.600 χιλιομέτρων. Οὐδὲν ὅμως ταχύτερον τοῦ φωτός, πού διανύει μιὰ ταχύτητα 300.000 χιλιομέτρων κατὰ δευτερόλεπτον.

Τί στοιχίζει μιὰ ὀδοντογλυφίδα

Δὲν θὰ μπορέσετε νὰ τὸ πιστέψετε καὶ ὅμως εἶναι γεγονός: Μιὰ ὀδοντογλυφίδα ἐπωλήθηκε 14.500 φράγκα. Φθάνει ὅμως νὰ ποῦμε ὅτι ἦταν χρυσὴ καὶ ἐκλείνετο μέσα σὲ μιὰ χρυσὴ ἐπίσημη θήκη, ἀνῆκε δὲ ἄλλοτε εἰς τὸν Βασίλεα τῆς Ἀγγλίας Καρόλον Α'.

Ἐπῆρξε λοιπὸν ἐποχὴ πού τὸ ἀκαλαίσθητο αὐτὸ ἀντικείμενον, ἐξερησιμοποιεῖτο καὶ ἀπὸ βασιλεῖς...

Ἐνα ἱστορικὸ μαστοῦνι

Καὶ ἄλλο ἀντικείμενον πολυτελείας, ὑπῆρξε ἕνα μαστοῦνι πού ἀνῆκε στὸν βασιλεῖα τῆς Γαλλίας Κάρολο Β'. Ἦταν καμωμένον ἀπὸ κλαροὺς μῆς γέρινης βαλανιδιάς καὶ εἶχε ἕνα πόμολο ἀπὸ χρυσὸ με Ἰνδιάνικο σκάλισμα.

Τὸ ἱστορικὸ αὐτὸ μαστοῦνι βρίσκεται στὸ μουσεῖο τοῦ Λούβρου μαζὺ με ἄλλα τιμαλφῆ ἀντικείμενα.

Χρησιμοποίησις σαλιῶν ὑποδημάτων

Συνθὰ θὰ διερωτᾶσθε τί γίνονται τὰ σαλιὰ ὑποδήματα πού οὔτε ὁ παλινατῆς τοῦ δρόμου δὲν θέλει νὰ τὰ πάρη.

Λοιπὸν, μάθετε ὅτι ἡ βιομηχανία καὶ αὐτὰ τὰ χρησιμοποιεῖ καὶ κατασκευάζει με αὐτὰ τὰ σαλιὰ δέρματα κτένια, κουμπιὰ καὶ πολλὰ ἄλλα μικροπράγματα.

Καθάρισμα ρούχων

Γιὰ νὰ βγάλετε ἀπὸ τὰ ρούχα σας λεκέδες ἀπὸ κρεμὴ, βρέξετε τοὺς καλά με κολώνια καὶ ὕστερα τρίψτε τὸ ὕφασμα ὅπως δταν θέλετε νὰ πλύνετε κάτι.

Γιὰ νὰ βγάλετε λεκέδες ἀπὸ κρασί, σαπουνίσατε με ζεστὴ σαπουνάδα, (φυσικὰ ἂν πρόκειται γιὰ ἄσπρο ὕφασμα). Γιὰ λεκέδες λαδοῦ, πά-

ρετε κλωθία κοπανισμένη, ρίξτε στὴ λαδιά καὶ σιδερώσετε σκεπάζοντας τὴν κλωθία με στουπόχαρτο.

Γιὰ λεκέδες λίπους, τρίψτε με βενζίνη χημικολογώντας ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα καὶ τρίβοντας ἕως ὅτου στεγνώσει.

Τὰ γεράματα

Εἶναι γνωστὸν ὅτι δταν γεννᾶ ἕνας ἄνθρωπος, χάνει καὶ ἀπὸ τὸ ὕψος του. Δὲν εἶναι ὅμως μόνον αὐτό. Χάνει ἀκόμη καὶ βάρος. Τὸ σηκῶτι του πού ἔχει φυσικὸ βάρος 1500 γραμμάρια δταν εἶναι νέος, καταβαίνει στὰ 800. Τὸ μυαλὸ χάνει κι' αὐτὸ 150 γραμμάρια περίπου καὶ μόνον ἡ καρδιά ἀποτελεῖ ἐξαιρέσιν. Αὐξάνει ὡς 100 περίπου γραμμάρια.

Μία στατιστικὴ

Μία στατιστικὴ πού ἔγινε τὰ τελευταῖα χρόνια στὴ Γαλλία, ἀποδεικνύει ὅτι οἱ γυναῖκες ζοῦν περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄνδρες. Σὲ 67 ἑκατοντάδες, οἱ 42 εἶναι γυναῖκες καὶ οἱ 25 μόνον ἄνδρες. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐπαγγέλματα, οἱ πλεόν μακρόβιοι εἶναι κατὰ πρῶτον λόγον οἱ γεωργοί, ἔπειτα ἔρχονται οἱ εἰσοδηματῖαι, οἱ μαγειρίσσης καὶ οἱ ὑπηρετῖαι ἔν γενέει.

Ἄλλὰ τὰ πρωτεῖα τὰ ἔχουν, ποιοὶ νομίζετε; Οἱ ζητιάνοι πού πεθαίνουν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἑκατοντούτιδες.

Ἐπὸ τὸ βασίλειο τῶν φυτῶν

— Τὸ μεγαλύτερο καὶ πιὸ κολοσσιαῖο λουλουδι τοῦ κόσμου ὑπάρχει στὴ νῆσο Σουμάτρα. ἔχει τριῶν ποδιῶν διάμετρο καὶ ζυγίζει περίπου 3—4 ὀκάδες. Δὲν ἔχει καθόλου φύλλα. Ἡ μυρουδιά τοῦ λουλουδιοῦ αὐτοῦ μοιάζει με σάπιο κρέας καὶ προσελκύνει ἀμέτρητες μύγες καὶ ἔντομα, πού ἀφίνουν τὰ αὐγά τους σ' αὐτό, τὰ ὅποια ὅμως, δὲν ἀναπτύσσονται.

— Ἐνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα δένδρα τοῦ κόσμου ὑπάρχει στὴς δυτικὰς Ἰνδίες, πού εἶναι τόσο σκεπασμένο ἀπὸ κόκκινα γυαλιστερά λουλούδια, ὥστε πολλές φορές τὰ φύλλα του δὲν διακρίνονται.

— Στὰ Βουνὰ τῶν Μολουανῶν νησιῶν φυτρώνει ἕνα δένδρο πού τὰ φύλλα του ἔχουν μέτρος 2 καὶ 3 πόδια καὶ πλάτος ἐνός, καὶ χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῶν μερῶν ἐκείνων γιὰ νὰ στρώνουν τὰ τραπέζια τους. Γι' αὐτὸ τὸ δένδρο λέγεται τραπεζομαντηλόδενδρο.

— Ἐνὸς φυτοῦ, πού φυτρώνει στὸ ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, ἄμα κλείσουν τὰ λουλούδια του, προμηνύεται βροχὴ!

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΜΑΣ

Πρωϊνὴ συνάντησις

Μὲ σηκωμένο τὸ γιὰ καὶ χουχουλίζοντας τὰ χεῖρα μου ἀπὸ τὸ πρωϊνὸ φαρμακερὸ κρύο τοῦ Γεννάριου, περπατοῦσα βιαστικὸς μὴ δίνοντας προσοχὴ σὲ τίποτα, οὔτε καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἄγρια φύση ποὺ λυσσοῦσε σὰν μανιασμένῃ.

Ἐξαφὰ ἕνας ἀναστεναγμὸς μ' ἔκανε νὰ σταματήσω τὸν δρόμο μου. Γυρίζω, καὶ βλέπω ἕνα κουφάρι σκυμένο πάνω στὸν δρόμο ποὺ μερικὲς μίκρες κινήσεις τοῦ προδίδαν πὼς ἦταν κάτι τὸ ζωντανό. Μοῦ κίνησε τὴν περιέργεια. Ἐπλησίασα. Εἶδα κάτι ποὺ ἔμεινα ἀναυδός!... Ἦταν μιὰ γυναίκα! Μιὰ γυναίκα ποὺ γιὰ νὰ ζήση ἴσως τὰ παιδιὰ της ἔκανε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ σκουπιδιάρη.

Μέχρι αὐτοῦ τοῦ σημείου ἔχει φτάσει ἡ ἀνθρωπότης.

Ἀπὸ τίς σκέψεις μου αὐτὲς μ' ἔβγαλε ἕνας νέος ἀναστεναγμὸς πρὸς τὸ θλιβερὸς ἀπὸ τὸν πρῶτον.

—Τὶ νᾶξαι κ' ὄλο ἀναστενάξει.; Εἶπα πλησιάζοντας πρὸς κοντά.

Αὐτὸ τὴν ἔκανε νὰ σταματήσῃ τὸ σκούπισμα καὶ νὰ ἀνασηκωθῆ ἡ κόπο. Τότε μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ δῶ ἕνα μελαπὸ καὶ ρυτιδωμένο πρόσωπο σκεπασμένο μ' ἕνα ἐλαφρὸ χυοῦδι σκόνης. Τὰ ροῦχα της, ἀλλοῦ μεταλωμένα κ' ἀλλοῦ ξεσηκισμένα ἄφηναν νὰ φαίνεται τὸ μελανισμένο ἀπ' τὸ κρύο κορμί της. Κάτι τσουβάλια τυλιγμένα στὰ πόδια της χρησίμευαν γιὰ κάλτσες καὶ παπούτσια.

—Τὶ θέλεις παιδάκι μου; μ' ἔρωτησε.

—Τίποτα τῆς ἀπάντησα. Μοῦ προξένησε ἐντύπωσι πὼς μιὰ γυναίκα νὰ καταντήσῃ σ' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα!

—Ἀχ..., παιδάκι μου, τὸ κουτό μου τὸ κεφάλι φταίει. Κανεὶς ἄλλος, Ποιὲ παιδί μου νὰ μὴν ἐμπιστευέσαι σὲ ἄλλον. Οὔτε καὶ σ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ σου, ὅταν θὰ μεγαλώσης καὶ θὰ κάνης, εἶπε σταματώντας τὴν ἀφήγηση καὶ ξαναρχίζοντας τὸ σκούπισμα.

—Γιατί; τί σοῦ ἔκαναν τὰ παιδιὰ σου;

—Τίποτα παιδί μου εἶπε. Ὅτι κ' ἂν μοῦκανε δὲν θέλω νὰ τὸ κατηγορήσω. Κι' ἕνα χονδρὸ δάκρυ κυλοῦσε ἀργά-ἀργά στὸ μάγουλό της. Ξανάρχισε τὸ σκούπισμα.

—Μὰ ἐσύ φαίνεσαι καλὸ παιδί, καὶ ὅτι κ' ἂν ἀκούσης δὲν θὰ βγάλῃς λέξι ἀπ' τὸ στόμα σου, εἶπε σταματώντας τὸ σκούπισμα καὶ σκουπίζοντας τὸ μάγουλό της.

—Ἦταν χειμῶνας ὅπως καὶ τώρα, ἄρχισε νὰ λέη, ὅταν ἀπέθανε ὁ μακαρίτης. Πέθανε καὶ μ' ἄφησε χήρα μ' ἕνα παιδί στὴν ἀγκαλιά. Παντέρημη στὸν κόσμου ἔτρεχα δῶ καὶ κεῖ χτυπώντας πόρτες ξένων σπιτιῶν, ζητώντας λίγο ψωμί γιὰ τὴν συντήρηση τοῦ μονάκριβου παιδιοῦ μου... Τέλος μὲ χιλία βάσανα καὶ μὲ τόσες δυσκολίες τὸ μεγάλωσα μὲ τὸ γάλα τῆς καρδιάς μου καὶ μὲ τίς στερήσεις μου... Καὶ τώρα ποὺ περίμενα νὰ ξεκουρασθῶ, τώρα ποὺ περίμενα νὰ μὲ βάλῃ στὴν γωνιά τοῦ σπιτιοῦ του, κοντὰ στὸ τζάκι καμαρώνοντάς τον, τώρα..... Μὰ πρὶν προφθάσει νὰ τελειώσῃ τὴν φράση της τὸ μούγκρισμα τοῦ ἀνέμου ἀκούστηκε βαρὺ καὶ τὸ παγωμένο χέρι τοῦ χάιδεψε τὰ πρόσωπα τῶν δύο μας. Συγχρόνως μὴ λάμψη διέσχισε τὸν οὐρανὸ καὶ ἕνας τρομακτικὸς κρότος συνετάραξε τὴν βαρεὴ ἡσυχία.

Ἡ ἄγνωστη γυναίκα μὲ τὴν θλιβερὴ ἱστορία της, φοβήθηκε πολὺ καὶ σταματώντας τὴ διήγησί της, εἶπε: Ὁ θεὸς δὲν θέλει νὰ κατηγορήσῃ τὸ παιδί μου. Ἡμαρτον Παναγία μου... Κι' ἔξακολούθησε τὸ σκούπισμα τοῦ δρόμου.

Καταλαβαίνοντας πὼς δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ ξαναρχίσῃ τὴν ἱστορία της μὴ θέλωντας νὰ διακόψω τὸ σιωπηλὸ της κλάμα, ἔφυγα μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά καὶ ματωμένη τὴν ψυχὴ.

Ἐδοτ. Χάσπαρης

Ἀγρῆ

Ξυπῶ, κυτῶ τὸ ρολόγι, εἶνε τέσσερες πρωϊ. σηκώνομαι γρήγορα, γρήγορα, ντύνομαι, πέρνω τὴν φωτογραφικὴ μηχανή μου, γιὰ νὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσι

ποὺ ἔδωσα στὸν πατέρα μου, δηλαδή νὰ φωτογραφίσω μόνος μου τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Μόλις ἀνέβηκα στὴ ταράτσα, γυρίζω πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος ὅπου εἶναι ἕνα βουνὸ καὶ αὐτὸ θὰ ἀποτελέσῃ ὄραια ποικιλία στὴν φωτογραφία! Ἐτοιμάζω τὴ μηχανὴ ὥστε νὰ εἶναι ἔτοιμη στὴν κατάλληλη στιγμή ποὺ θὰ τὴν χρειασθῶ.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ βλέμμα μου πλανᾶται πρὸς τὰ βουνὰ ποὺ εἶναι βυθισμένα στὸν μαῦρον πέπλον τῆς νυκτός, ἐνῶ ἐπάνω στὸν οὐρανὸ τὰ ἄστρα τρεμοσβύνουν. Ἐκεῖ πρὸς τὴν Ἀνατολὴ ξάφνου φαίνεται ὁ Ἀύγερινὸς τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς. Σημεῖον πὼς ξημερώνει. Σὲ λίγο βλέπω πίσω ἀπὸ τὸ βουνὸ ἕνα λευκὸ θαμπὸ χρώμα καὶ ἀμέσως δυστορεῖς ἀχτίδες ξεπετάγονται καὶ σχίζουν τὸν βαθρὸ πέπλον τῆς νυκτός. Τὰ ἄστρα σιγά-σιγά χάνονται ἕνα-ἕνα, ἐνῶ οἱ ἀχτίδες πληθαίνουν μὲν, ἀλλὰ εἶναι θαμπές.

Τώρα τὰ βουνὰ ἔχουν ἕνα ῥοδινο χρώμα ποὺ λίγο, λίγο λευκαίνει... Ἡ κατάλληλη στιγμή γιὰ φωτογραφία ἔφθασε καὶ ἀμέσως πατῶ τὸ κουμπί τῆς μηχανῆς. Ἀρχίζει πια νὰ διαλύεται τὸ μαῦρο χρώμα τῆς νυκτός. Τὰ γύρω βουνὰ ἀπὸ τὸ σκοῦρο χρώμα ποὺ εἶχαν, παίρνουν ἕνα γλυκὸ χρώμα ἀπὸ τὸν ἡλιο ποὺ πρόκειται σὲ λίγο νὰ μᾶς λούσῃ μὲ τίς λαμπρὲς του ἀχτίδες... Τὰ χελιδόνια καὶ ὅλα τὰ πουλιὰ ἀρχίζουν νὰ ψάλλουν τὸ ἁρμονικὸ τους τραγούδι. Ἡ πόλις ποὺ πρὶν ἦταν βυθισμένη σὲ λήθαργο φαίνεται νὰ παίρνῃ ζωὴ. Μερικὰ αὐτοκίνητα τρέχουν στὶς κεντρικὲς ἀρτηρίες τῆς πόλεως.

Ὁ ἡλιος πιά σὰν πύρινος δίσκος ἀνεβαίνει σιγά, σιγά, στὸ στερέωμα, ἡ κινήσις ἄρχισε. Ἀπὸ τὰς σκέψεις μου αὐτὰς μὲ ἀποσποῖν οἱ ἤχοι μιᾶς καμπανας τῆς ἐκκλησίας ποὺ χτυπᾷ ρυθμικὰ τὸν Ὀρθρο. Κατέβηκα καταμαγευμένος ἀπὸ τὴν θαυμασίαν ἀνατολὴν ποὺ παρηκολούθησα.

Μὲ τί τελειότητα, μὲ τί σοφία, τὰ κατασκεύασε ὅλα ὁ Μεγάλος Δημιουργός!

Ἐδᾶγγ. Ν. Νικολαΐδης

Ἐὰν τὸ δέντρο...

Βουβὸ στὸν πόνο, ξέμακρα, στοῦ [λαγκαδιὸν τὴν ὄχθη, στέκει τὸ δέντρο σκυβόντας τὸ γέρικο κορμί του.

Τὰ χρόνια τὸ λιγύσανε—θὰ λείψουν πιά κ' οἱ μόχθοι— ἢ μέρες του λιγύσανε καὶ λυ-

[θηκαν οἱ ἄρμοι του! Τοῦ λαγκαδιοῦ τὰ ὀρμητικὰ νε-

[ρᾶ τὰ μανιασμένα ἀρπάξανε στὴ λύσσα τους τὸ λί-

[γο του τὸ χῶμα... Ἡ ρίζες του γυμνώθησαν. Καὶ [τ' ἀνεμοδεσμένα στερνόφυλλά του πλέσανε, ποῦ [ἀπόμειναν ἀκόμα.

Νύχτα βαρὺ ἀποσκέπασε καὶ τὰ ξεροκλαδὰ καὶ

Λυσομανάει τρελλοβορηθᾶς, βογ- [γᾶει τὸ δέντρο, σκούζει, ἀστροπελέκι φώτισε ξάφνου τὰ [σκιέλεθρά του

καὶ μαῦρη ἡ ἄγρια συμφορὰ τὸ [δόλο δέντρο λούζει.

Στερνὸς μὲς τ' ἀγριομάνιασμα [βόγγος βαρυντηχᾶει, τὸ δέντρο ξερριζώθηκε, τὸ δόλο [δέντρο πάει!...

Δέντρο καὶ γὼ ἀνεμόδαρτο στῆς [ζήσης μου τὸ ῥέμμα, νοιώθω τὴ μαῦρη δυστυχία νὰ [σφίγγῃ τὸ κορμί μου.

Τὰ ὄνειρά μου τάρπαξαν ὁ πό- [γος καὶ τὸ ψέμμα, καὶ πέφτουνε ἡ ἐλπίδες μου στὴν [κάθαι μιὰ στιγμή μου!

Καὶ καρτεράω τώρα πιά τὸ δό- [λιο μου κουφάρῃ μιὰ μπόρα χειμωνιάτικη ν' ἀρ- [θῇ γιὰ νὰ τὸ πάρῃ!...

Μιχ. Γ. Παπ.

Ἄρτα

Πρὸς «τὰ Ἑλληνόπουλα»

Ὡς τώρα γνώρισα πολλὰ Μαθητικὰ περιοδικὰ

Μὰ πρὸς τὸ μὲταδίδοι κ' ἐμᾶς «Τὰ Ἑλληνόπουλα» παιδιὰ

Ἐχουν πολλὰ ποιήματα, Ἀσκήσεις, διηγήματα,

Πολλὰ μυθιστορήματα «Τὰ Ἑλληνόπουλα» παιδιὰ

Τὰ διαδίδω καὶ ἐγὼ Καὶ λέγω φωναχτὸ «Εἶναι καλὸ περιοδικὸ

«Τὰ Ἑλληνόπουλα» παιδιὰ. Πρόσοποιος

Ἐχολικὲς ἔννοιες

καὶ καῦμοί...

Χειμῶνας... Ἡ πλάσι δλόζληρη βουτηγμένη στὴν ἀπέραντη μαυρίδερη κακία της, μουσκέυει μὲ χονδρὰ δάκρυα τὴ γῆ ποὺ γοερά φωνάζει ἀπὸ τὸν καιμὸ της. Ὁ βασιληᾶς τῆς μέρας μένει πάντα κλεισμένος στὴν οὐράνια σκοτεινὴ φυλακὴ του. Ποῦ καὶ ποῦ προβάλλει ἀχνὸς ἀπ' τὸ θυμὸ του.

Χαίρουμε τὸ χειμῶνα σὰν ἄφθροπος καὶ νοιώθω λύπη σὰν μαθητῆς. Θαυμάζω ἕνα ὄμορφο πρωῖνὸ βουτηγμένο στὴν ὀμίγη μὰ σκέπτομαι τὰ καταναγκαστικὰ ἔργα τοῦ σχολειοῦ καὶ σκυφτός, λυπημένος, τραβῶ γιὰ τίς σκοτεινὲς αἰθούσες, π' ἀνάμεσα στὸ βούϊσμα τῆς βροχῆς καὶ στὸ τρανταχμὸ τῶν βροντῶν, περνῶ τόσες ὥρες...

Ἡ ἐσωτερικὴ γαλήνη, ἡ προσήλωσι στὸ μάθημα, οἱ φόβοι τῶν ἐξετάσεων, σὲ ῥίχνουν σὲ μιὰ μεγάλη ταραχὴ καὶ μόνον τὸ κουδοῦνι τοῦ διαλείμματος σ' ἀνακουφίζει. Καὶ τὸ σχόλασμα, εἶναι κάποια προσωρινὴ χαρὰ μὲ τίς σχετικὰ μικρὲς περιπέτειες στοῦς δρόμους ἀπ' τὸ δυνάμωμα τῆς βροχῆς.

Πρὸς τὸ μικρὸς τὰ ἐννοιωθὰ ὄλ' αὐτὰ σὲ μεγάλο βαθμὸ ποὺ τώρα καμμιὰ φορὰ τὰ περνῶ ἀπὸ συνήθεια, ὅσο κ' ἂν ἀγαπῶ τὰ βιβλία. Κι' ὅταν ὁ οὐρανὸς ξανοίξει κ' ὁ ἡλιος ρίξει στὴ βροχέμενη γῆ τίς ὀμορφίεές του, δὲν ξέρω γιατί δὲν νοιώθω τίποτα ἀπ' αὐτὰ ἀλλὰ μὲ χαρὰ τρέχω νὰ πάρω τὴ θέσι μου στὸ θρανίον. ἴσως γιατί εἶναι προ-ἀγγελοσ τῆς ἀνοίξεως, τοῦ τρελοῦ ξεφαντώματος τῆς φύσεως ποῦ μᾶς τὸ μεταδίδοι κ' ἐμᾶς. Κι αὐτὲς τίς μέρες τώρα τίς ἀγαπῶ περισσότερο γιατί μοιάζουν μὲ τίς ἄλλες τίς καλοκαιριάτικες καὶ γιατί θᾶναι ἡ τελευταίε μου σχολικὲς μέρες. Τὸ κάθε τί τὸ κυττᾶτο περιεργα, σὰν νὰ τὸ βλέπω πρῶτῃ φορὰ καὶ νὰ θέλω νὰ τ' ἀποτυπώσω στὴ μνήμη μου καὶ στὴν ψυχὴ μου.

Οἱ συμαθητῆς μου φαίνονται χαρούμενοι, εἶναι πρὸς προσεχτικὸ καὶ δὲν τρομάζουν πιά σὰν ἀκούσουν τ' ὄνομά τους γιὰ ἐξέταση. Οἱ καθηγητῆς εὐγενικοί, ὅπως καμμιὰ ἄλλη φορὰ, μᾶς κυττοῦν λυπημένα καὶ συμπερι-

φέρονται πρὸς φιλικὰ. Οἱ χάρτες, οἱ εἰκόνες, τὰ θρανία, σὰ νὰ ἔχουν ψυχὴ καὶ νὰ μιλοῦν, μοῦ λένε κάποιες παλιὲς ἱστορίες ἀγαπημένες ποῦ ἤμουνα κ' ἐγὼ ἤρως σ' αὐτές. Καὶ τὸ σκόλασμα δὲν τὸ νοιώθω ὅπως ἄλλοτε ἀνακουφιστικὸ, ἀλλὰ τὸ δέχομαι λυπημένα, λὲς κ' ἄφηνω πίσω μου κάποιους παλιούς φίλους. Ξέρω πὼς δὲν θὰ περάσω πειὰ χειμωνιάτικες μέρες σὲ σκοτεινὲς αἰθούσες. Δὲν θὰ νοιώσω τρόμο καὶ δὲν θὰ συμμαζεῦσονται ἀπ' τὰ ἀστροπελέκια, ἀπ' τίς βροντὲς καὶ ἀπὸ κατακλυσματοῦ νεροῦ. Κι' ὅλα τὰ συναισθήματα τοῦ μαθητῆ θ' ἀντικατασταθοῦν ἀπὸ κείνα τὰ πολυσύνθετα κ' ἄγρια τοῦ ἄνδρα ποὺ πολεμᾷ γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία του. Καὶ θὰ νοσταλγῇ τίς ὀμορφες σχολικὲς μέρες...

Ροῦντι

Ὁ Ναυαγὸς

Καράβι ὑπερήφανο, στὰ πέρατα [ἀρμενίζει, Καὶ τὸ χτυποῦν οἱ ἄνεμοι καυ- [τὸ γοργὰ βαδίζει.

Καράβι, νύχτες σκοτεινὲς μονάχο [κ' ὁ μόνος σου ὁ σύντροφος [τίς νύχτες τοῦ γενάρη ἦταν τὸ [φρεγγάρι.

Καράβι μου, πόσες φορὲς στὴν [πρίμνη σου ἄπ' ἀνάω, Τραγοῦδισε μὲ λύπη του ὁ γέρο [καπετάνιος τῆς νεότητος τὰ καλά. [Τώρα!... καράβι μου, συντρίματα [θλιμμένα καὶ παραδαρμένα βροί- [σκοντ' ἀπὸ σένα στοῦς βράχους. [κολλημένα.

Τώρα τὸ κῆμα τᾶγριο τὸ ἀφρι- [σμένο κῆμα μὲ λύσσα καὶ μὲ δύ- [ναμη χτυπάει τὰ συντρίματα. [Μέσ' ἀπ' τὸ βυθὸ τῆς θάλασσης [φωνάζει μὲ συμπόνια, Τὸ πνιγμένο πῶμα τοῦ γέρο [θάλασσοῦ.

Ὁ βράχος ὁ περήφανος ὁ ἀν- [τριωμένος βράχος, Ποῦ τὸν χαιδεύουν οἱ ἄνεμοι [καὶ τοῦ φιλοῦν τὰ πόδια, τὰ [μανιασμένα κῆματα ποῦ ἔφαγαν [τὸ σῶμα τοῦ γέρο θαλασσολύ- [ζου, βογγᾷ κ' ἀναστενάξει ὁ- [ταν θυμᾶται τὰ παλιὰ τὰ πε- [ρασμένα χρόνια...

Θεόφιλος Κ. Ἀριστόπουλος

Τρίκαλα 22 τοῦ Γενάρη

Μὲ τὸν ἐρχομὸ
τῆς ἀνοιξέως

Ἡ φύσις ξαναπρασι-
νίζει. Τὸ σπάρτο μὲ τὰ χρυ-
σὰ κομπιὰ καὶ οἱ τριαντα-
φυλλένινες ρεϊκιές ἀπλώνον-
ται ἕως τὶς μυρτιές, τὰ βάτια
καὶ τὸ αἰγόκλημα ἀναρριχῶν-
ται μὲ ἀφθονία. Τὸ λάλημα
τοῦ πετεινοῦ ξυπᾶ τώρα
τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ ἐλαιῶνας
σὺν ἀπέραντος πολνέλαιος,
ρίχνει ὡς τὴν γῆ τὸς κεκρι-
μαπέρωνες καρπούς του, πὺν
θὰ χρησιμεύουν σὲ λίγο γιὰ
τὸ ἄναμα τοῦ καντηλιοῦ μπρο-
στὰ στὴν Παναγία. Τὰ κο-
τσίφια καὶ οἱ καρδερίνες ξε-
λαρυνγιάζονται μακρὰ μέσα
σὲ ἀνθισμένα δένδρα. Εἶναι
πολὺ χαρούμενα γιὰ τὴν κίτρινον
τὶς φωλιές γιὰ τὰ μικρά τους.

Τὰ χελιδόνια ξαναγυρίζουν.
Ὁ χειμῶνας ἔφυγε, οἱ φω-
τιές σβύνονται, τὰ παρτίθρα
ἀνοίγονται εἰς τὸν ζεστό ἥλιο
ποῦ εἶναι τόσο εὐχάριστος.
Πολλὰ δένδρα δὲν ἔχουν ἄ-
κόμη ἀνθη, ἀλλὰ σκεπάζον-
ται ἀπὸ μπουμπουνία, οἱ φρά-
χτες στολίζονται ἀπὸ ἄνθη,
καὶ τὰ γιούλια φαίνονται κά-
τω ἀπ' τοὺς θάμνους. Εἰς
τοὺς ἀγρούς οἱ κορυδαλλοί,
μεθοῦν ἀπὸ τὸν ἥλιον. Ἀνε-
βαίνουν, ἀνεβσίνουν πολὺ ψη-
λά, ἔπειτα ἀφήνονται νὰ ξα-
ναπέσουν μὲ τρελλὰ κελαιδή-
ματα εἰς τὰ αὐλάκια τῶν ἡδὴ
σπαρμένων ἀγρῶν.

Οἱ τρελλές πεταλουδίτσες
πετοῦν τώρα πὺν ἐλεύθερα,
πὺν ἀνάλαφρα, πὺν ψηλά καὶ
συμμαχεύονται πολλές-πολλές
μαζί πάνω στὰ δένδρα, σὺν
νὰ θέλουν νὰ λάβουν κ' αὐ-
τὲς μέρος στὴ γενική χαρά.
Ἐνῶ γίνεται τόσο μεγάλη
κίνηση στὸ φυσικὸ καὶ στὸ
ζωικὸ κόσμον, ὁ ἀνθρώπινος
κόσμος δὲν ἀφήνει τὴν ὀραί-
αν αὐτὴ καὶ χαρούμενη ἐπο-

χὴ νὰ πετάξῃ. Ἴδιως ὁ παι-
δικὸς τὴν ἀπολαμβάνει ὅπως
πρέπει. Τὰ παιχνίδια τους γί-
νονται πὺν πολλὰ, ἡ χαρὰ
τους μεγαλώνει, σὺν νὰ θέ-
λουν κ' αὐτὰ μὲ τὶς ἀγγελι-
κὲς τους ψυχούλες, νὰ εὐχα-
ριστήσουν τὸν Πλάστη γιὰ
τὴν τόσο λατρευτὴ καὶ γλυ-
κειὰ Ἀνοιξί.

Τρελλὴ Πεταλουδίτσα

ΣΤΗΛΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ, Μάϊος.— Μὲ με-
γάλην ἐπιτυχίαν ἤρρισαν καὶ ἐ-
φέτος οἱ ἐτήσιοι ἐσωτερικοὶ ἀ-
γῶνες τοῦ Γυνασίου.

Οἱ ἀγῶνες τοῦ προταθλήμα-
τος εἶναι οἱ ἑξῆς:

- 1) Κορῦνα (τοπάκι), 2) Βόλ-
λεῦ-μπῶλ, 3) Μπάσκετ-μπῶλ καὶ
4) Ἀθλητισμὸς τοῦ στίβου.

- 1) Κορῦνα (τοπάκι)
1) Αα1 νικᾷ Αγ. 1—38—24
2) Αγ2 > Αα 2—56—0
3) Βα > Ββ —33—16
4) Γα > Βγ —68—0
5) Αβ1 > Αα 1—24—4
6) Αγ2 > Αδ 1—19—1
7) Γβ > Γα —21—17
8) Αγ2 > Αβ 1—16—1
9) Γβ > Βα —27—4

Πρωταθλήτρια 1ης 2ας καὶ
3ης τάξεως ἀνεδείχθη ἡ Γ. β.
ἀποτελουμένη ἀπὸ τοὺς:

- 1) Ἀργυρόπουλον, 2) Γεωρ-
γούλην, 3) Δάκων, 4) Κότσιραν,
5) Κόρακκαν, 6) Κατριμουστά-
κην, 7) Κεφαλάν, 8) Λεβειτίδην,
9) Λευκαδηνόν, 10) Μαχαίραν,
11) Νικολατὶδην, 12) Οἰκονόμου,
13) Παπαδόπουλον 14) Πολτό-
γλου, 15) Σταματίου καὶ 16) Χατζημητῶν.

Λευκαδηνος Μ.

ΔΕΥΚΑΣ, Ἀπρίλιος.— Ὁ
Ὀμιλὸς Φιλοποροῦδων Νέων ἐγ-
καινιαζὼν τὴν σειρὰν τῶν ἐκ-
δρομῶν πὺν θὰ διοργανῶσῃ τὸ
καλοκαίρι, ἔκαμε τὴν πρώτην
τὴν 22 Ἀπριλίου εἰς Ἀγίαν
Κυριακὴν μὲ πρόγραμμα ἐπίσκε-
ψιν τῆς νησίδος Μαδουρῆς καὶ
τοῦ τόπου τῶν ἀνασκαφῶν. Ἡ
ἐκδρομὴ ἔγινε καὶ μὲ συμμετο-
χὴν μὴ μελῶν τοῦ Ὀμίλου.

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ τόπου τῶν
ἀνασκαφῶν, ἡ κατὰ τὸ δυνατόν
λεπτομερὲς ἀνάπτυξις τῆς θεω-

ρίας τοῦ κ. Δέρπφελδ περι Ὀ-
μηρικῆ: Ἰθάκης, ὡς καὶ ἡ κα-
τατόπισις τῶν ἐκδρομῶν ὑπὸ
τοῦ παρακολουθήσαντος τὰς ἀ-
νασκαφῶν κ. Σταματέλου, προσέ-
δωσαν εἰς τὴν ἐκδρομὴν ἐκτός
τοῦ ψυχαγωγικοῦ καὶ μορφωτι-
κὸν χαρακτῆρα.

Κυανόλευκο Λάβαρο

ΑΡΤΑ, Ἀπρίλιος.— Τὸ Γυ-
μνάσιό μας κινεῖται, ναί, ἐργά-
ζεται ἐνεργητικὰ. Κι' ἡ ἀνθηρὴ του
καὶ φερέλιπιδη αὐτὴ κίνηση δείχ-
νεται πολὺ καλὰ στὰ πρῶτα μὰ
ἀξιαίπενα βήματά μας.

Ἐπει' ἀπ' τὴν ἀλησμόνητη
ἐπιτυχία τῆς γιορτῆς πὺν ἐδῶ
καὶ μέρες ἔδωκε ἡ Ε' κλασικοῦ
(μὲ τὸ «πατρικὸ σπῆτι» τοῦ κ.
Δάφνης, ἀπαγγελίης, διαλόγου,
κλήρωσις λαχείου, κ.λ.π.), νὰ
τώρα κ' ἄλλες τάξεις ἐτοιμες
καὶ πρόθυμες νὰ τοὺς μιμηθοῦν.

Ἡ Ε' πρακτικοῦ καὶ ἡ Β'
κλασικοῦ. Ἄς σημειωθῇ δὲ πὺν
ἡ πρωτοβουλία καὶ ἡ δρασίς
εἶναι τῶν ἴδιων τῶν μαθητῶν.

Αὐτοὶ βρίσκουν καὶ διαλέγουν
ὅσα θὰ παίξουν, καταμερίζουν
τοὺς ρόλους, κρίνουν τὴν ἐργα-
σία. Μὰς παρουσιάζουν δηλαδὴ
ἀποκλειστικὰ δικὴν τους ἐργασία,
γιὰ τὴν ὁποία εἶναι καὶ ἀξιέ-
παινοι. Ἡ εἰσπράξεις μαζί μὲ
τὸ κοινοτικὸ ταμεῖο καὶ ὅτι ἄλ-
λο δῶσουν ἀκόμα οἱ μαθηταί,
θὰ προορισθοῦν γιὰ μακρονὲς
ἐκδρομές.

Ὅλο τὸ Γυμνάσιό μας κάνα-
με μιὰ μεγάλη κ' ὄρασι: τὴν
ἐκδρομὴν στὸ ἠρωικὸ χωριὸ Πέ-
τα, πὺν Ἑλληνες καὶ φιλέλληνες
χάρισαν τὴν ὕστατη πνοὴν τους
ποτίζοντας τοῦ χωριοῦ τᾶγια
χώματα μὲ τὸ ἀγνὸν αἷμα
γιὰ νὰ στερεώσουν τὴ δικὴν μας
Λευτεριά. Περάσαμε πολὺ—πο-
λὺ καλὰ!

Μιχ. Γ. Παπ.

Ἐγκρίσεις ψευδωνύμων

Δικαίωμα ἐγκρίσεως ψευδωνύμων
γιὰ ὅλον τὸν χρόνον δαχ. 10. Πλάι στὸ
ψευδώνυμον γράφεται τὸ ψηφίον α
ὅταν πρόκειται γι' ἀγόρια καὶ ὅταν
πρόκειται γιὰ κορίτσια.

Βασιλεὺς τῶν Τσαμπιτζήδων
(α), Μέγας Ἀλέξανδρος (α),
Κουροσῶρος (α).

Ἀθῆναι— Σόλωνος 18α Ὁραι γραφείου Δευτέρα καὶ Παρασκευὴ 3—5 μ. μ., Τρίτη καὶ
Πέμπτη 7—9 μ. μ.

Μεταξὸ μας

Ἀγαπητὰ μου παιδιά,
Ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα πὺν ἀ-
πὸ τὴν στήλη αὐτὴ κάναμε τὴν
γνωριμία μας, συνήθισα νὰ σᾶς
μιλῶ σὺν σὲ ἀγαπητοὺς καὶ κα-
λοὺς φίλους, εἰς τοὺς ὁποίους
ἔξρω πὺν μπορῶ νὰ ἔχω ἀπό-
λυτη ἐμπιστοσύνη.

Ἄλλως τε ἡ ἐξέλιξις τῆς γνω-
ριμίας μας, μοῦ ἔδειξε πὺν δὲν
εἶχα ἄδικο, ἀπὸ τὸν κάθε γράμ-
μα σας πρὸς τὰ «Ἑλληνόπουλα»
εἶναι ἕνας ὕμνος πρὸς αὐτὰ, μιὰ
διαρκὴς ἐκδήλωσις ἀγάτης καὶ
ἀφοσιώσεως, θαυμασμοῦ κ' εὐ-
γνωμοσύνης, πρὸς τὸ περιοδικό
σας, πὺν πράγματι καταβάλλει
κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ σᾶς
προσφέρῃ ὅ,τι καλλίτερο μπο-
ρεῖ.

Γι' αὐτὸ δὲν διστάζω καὶ σῆ-
μερα νὰ σᾶς μιλήσω σὺν σὲ με-
γάλα παιδιά πὺν ξέρετε νὰ ἐκ-
τιμᾶτε τὴν προσπάθεια, πὺν «Τὰ
Ἑλληνόπουλα» καθημερινῶς κα-
ταβάλλουν γιὰ νὰ σᾶς παρουσι-
άζονται τὸ ἴδιο πάντα φροντι-
σμένα καὶ νοικοκυρμένα, σὺν
περιοδικὸ πὺν σέβεται τὸν ἑαυ-
τό του.

Λοιπὸν ἐρχομαι νὰ σᾶς παρα-
καλέσω νὰ ἐντείνετε τὴν προ-
σπάθειά σας γιὰ τὴν ἐπικράτη-
σί μας.

Πολλοὶ ἀπὸ σᾶς πράγματι
μὰς ἔχουν δώσει ἤδη δείγματα
ἐντονης ἐργασίας, δὲν εἶναι ἀ-
νάγκη νὰ τοὺς ἀναφέρω, γιὰτὶ ὁ
καθένας σας ξέρει τί ἔχει προ-
σφέρει. Ἐπωφελοῦμαι μόνον νὰ
εὐχαριστήσω θερμὰ ἀπὸ τὴν στή-
λη αὐτὴ ὅλα τὰ παιδιά μας πὺν
μὰς δείχνουν ἐμπράκτως τὴν ἀ-
γάτην τους.

Δὲν πρέπει ὅμως ἡ προσπά-
θεια αὐτὴ νὰ εἶναι μονομερῆς.
Θέλουμε ὁ κάθε συνδρομητῆς
μας, στὴν Ἀθήνα, στὴν ἐπαρχία
ἢ τὸ ἔξωτερικὸ, ὁ κάθε ἀνα-
γνώστης μας πὺν σπεύδει νὰ μὰς
ἀγοράσῃ μὸλις ὁ καινούριος ἀ-
ριθμὸς μας ἐμφανισθῇ στὰ κιό-

ΚΙΝΗΣΙΣ ΟΜΙΛΩΝ

Π.Ο.Τ.Ε. ΠΑΤΚΡΑΤΙΟΥ

Ὁ Ὀμιλὸς μας ἐξέδω-
κε κατ' αὐτὰς τριδραχμα
λαχεία. Περιμένουμε ἀπὸ
τοὺς φίλους μας Λευκά-
δος, Βεροοίας, Θεσσαλο-
νίκης, Κερκυρας κλπ. νὰ
μὰς ἐνισχύσουν. Ζητήσα-
τε λαχεία ἢ ἀπὸ τὴν δι-
εϋθυνσίον μας κ. Μιχ. Λευ-
καδηνόν Πύρρωνος 12
Παγκράτι Ἀθῆναι ἢ ἀπὸ
τὴν γραφεῖα τοῦ Περιο-
δικοῦ μας. Κλήρωσις 1
Ἰουλίου. (Κερδίζον ἀριθ-
μοὶ 3 (τρεῖς))

Ὁ Ταμίας

Α. Μυτιληναῖος

Ὁ Ἐφορος

Γ. Μόραλης

ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Συμφώνως μὲ τὸ 19ον
ἄρθρον τοῦ καταστατικοῦ
συνεκληθῆτην 2αν Μαΐου
Γενικὴ Συνέλευσις πρὸς
ἀνάδειξιν Πειθαρχικοῦ
Συμβουλίου. Ἐξελέγησαν
οἱ κ. κ. Γ. Ἐμμανουηλί-
δης καὶ Κ. Μπουζάλης.
Τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβου-
λίου προεδρεῖ ὁ Ἐφορος.

Ὁ Πρόεδρος
τοῦ Διοικ. Συμβουλίου

Κ. Π. Χατζηθανασίου

Ὁ Πρόεδρος
τοῦ Πειθαρχ. Συμβουλίου

Ρεώργ. Μόραλης

σκια καὶ στὰ βιβλιοπωλεῖα, νὰ
μπορῇ νὰ λήη στὸν ἑαυτοῦ του μὲ
ὑπερηφάνεια: «Τὰ Ἑλληνόπι-
λα» ἂν ἐξακολουθοῦν νὰ ἐκδι-
δωνται καθημερινῶς καλλίτερα,

κάτι ὀφείλουν καὶ σὲ μένα!

Γιὰτὶ πράγματι, παιδιὰ μου,
σὲ σᾶς θέλουμε νὰ ὀφείλουμε
τὸ πᾶν, γιὰτὶ αὐτὸ θὰ μὰς δώ-
σῃ, ὅχι μόνον ὕλική ἱκανοποίησι
ποῦ θὰ μὰς ἐπιτρέψῃ νὰ συνε-
χίσουμε τὴν προσπάθειά μας,
ἀλλὰ ἰδίως ἠθική, γιὰτὶ θὰ νοι-
ώσουμε πὺν ὑπάρχουν πράγματι
παιδιὰ σὺν καὶ σᾶς ἱκανὰ νὰ ἐκ-
τιμῆσουν κάτι καλὸ, κάτι ὄρατο.

Σᾶς ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν
τὴν παράκλησι ἐκ μέρους τοῦ
περιοδικοῦ σας. Ὁ καθένας σας
ἂς σπεύσῃ μὸλις μὰς διαβῶσῃ
νὰ ἐγγράψῃ ἕνα νέο συνδρομη-
τῆ. Οἱ φίλοι μας τῶν ἐπαρχιῶν
καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἂς σπεύσουν
κ' αὐτοὶ νὰ στείλουν τὴν συν-
δρομὴν του, διπλασιάζοντας τὴν
μὲ τὴν συνδρομὴ ἐνὸς φίλου
των, καὶ ἂς προσπαθήσουν νὰ
μὰς ἐγγράψουν ὡς συνδρομητᾶς
τὰς σχολικὰς βιβλιοθήκας των,
δείχνοντας εἰς τοὺς καθηγητὰς
των, Γυμνασιάρχους των καὶ Λυ-
κειάρχους των «Τὰ Ἑλληνόπουλα»
καὶ ἀναπτύσσοντας εἰς αὐτοὺς τὴν
ἀξία τοῦ περιοδικοῦ μας.

Τὰ λόγια μου αὐτὰ, καλὰ μου
παιδιὰ, ξέρω σὲ ποιους ἀποτεί-
νονται, γι' αὐτὸ εἶμαι βεβαία
πὺν ἐντὸς δεκαπενθήμερου θὰ
φέρουν τὸ ἀποτέλεσμά τους, καὶ
στὴν ἐπομένῃ μας συνάντησι θὰ
μπορῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω θερ-
μὰ γιὰ τὶς ἐνεργειάς σας.

Μ' ἀγάπη

Ἡ φίλη σας

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Μιχ. Παπαδόπουλον. Σ' εὐ-
χαριστοῦμε γιὰ τὶς τακτικὰς εἰ-
δήσεις σου καὶ τὴν καλὴν σου
συνεργασία. Ζητοῦμε ὅμως ἀπὸ
σένα νὰ κάνῃς ὅτι μπορεῖς νὰ
μὰς διαδώσῃς στὴν Ἠπειρο. Λά-
βε τὴν πρωτοβουλία τῆς ἰδρύ-
σεως τοῦ Παιδικοῦ Ὀμίλου. Τὰ
νησιὰ μας καὶ ἡ νέα Ἑλλάδα
ἐργάζονται δραστηριῶς, δὲν πρό-
πει καὶ ἡ παλιὰ μας Ἑλλάδα
νὰ ὑστερεῖ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ Α΄ ΕΞΑΜΗΝΟΥ

Δεχόμεθα λύσεις ἕως τὰς 15 'Ιουλίου

Εὐάγγελον Νικαλαΐδην. Μὲ γὰρ λάβαμε τὸ γράμμα σου, ποὺ μᾶς ἔκαμε συγχρόνως ὁμῶς νὰ λυπηθοῦμε ποὺ τόσο ἀργήσες νὰ μᾶς συστηθῆς. Θέλαμε ὅλοι μας οἱ ἀναγνώσται νὰ βρισκονται σὲ διαρκῆ συνεννόησι μαζὺ μᾶς γιὰτὶ μόνον ἔτσι θὰ γίνῃ βαθεῖα κ' ἀληθινὴ ἡ φιλία μας. Σ' εὐχαριστοῦμε καὶ γιὰ τὴν συνεργασία σου, ἡ ὁποία φυσικὰ θὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν.

Τὴν συνδρομὴ σου, θὰ στείλουμε νὰ εἰσπράξουμε ἐφ' ὅσον εἶσαι ἀθηναῖος ἐναντι σχετικῆς ἀποδείξεως. Σοῦ στείλαμε καὶ τὰ τρία πρῶτα μας φύλλα, ἂν δὲ τὰ εἶχες ἤδη ἀγοράσει πρόσφερέ τὰ σ' ἓνα σου φίλο γιὰ νὰ μᾶς προσελκύσης κ' ἄλλοι ἔνα ἀναγνώστη.

Ὁδυσσεά Σαπουνάκην. Χαρήκαμε πολὺ ποὺ λάβαμε γράμμα σου, καὶ θέλουμε τακτικὰ νὰ μᾶς γράψης καὶ νὰ μᾶς στείλῃς καὶ μιὰ σου συνεργασία. Ἐλάβαμε ἐπίσης καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐγκρίσεως τοῦ ψευδώνυμου σου καὶ σ' εὐχαριστοῦμε. Ἐλπίζουμε «Τὰ Ἑλληνόπουλα» νὰ σοῦ ἀρέσουν πάντα καὶ νὰ τὰ θεωρῆς ἓνα καλὸ κ' ἀγαπητὸ σου φίλο.

Γ. Χατζηγεωργίου. Τὰ καλὰ σου λόγια πολὺ μᾶς συνεκίνησαν καὶ ἐλπίζουμε πράγματι νὰ κινήσῃς ὅ,τι μπορέσεις γιὰ νὰ συντελέσης στὴν ἐξάπλωσί μας. Καὶ ἡ ἐλάχιστη προσπάθεια τοῦ καθενὸς ἀπὸ σᾶς θὰ εἶνε γιὰ «Τὰ Ἑλληνόπουλα» μιὰ δύναμις γιὰ τὸ μέλλον. Στὸν διαγωνισμό Μεγάλῃς Χαρᾶς μπορεῖς νὰ λάβῃς μέρος στέλλοντας ἓνα διήγημα, τὸ ὁποῖον θὰ διαγωνισθῆ μαζὺ μὲ ἄλλα διηγήματα, μετὰ ξὺ τῶν ὁποίων τὰ τριάντα καλύτερα θὰ ἀποτελέσουν ἓνα μικρὸ λεύκωμα.

Ἐμμ. Καζαμπάκαν. Ἐχεις παρᾶπονα μαζὺ μας, ἀλλὰ δὲν φταίμε ἀπολύτως ἑμεῖς. Προσπάθησε στί: συνεργασίεις σου, καὶ στὰ γράμματά σου ἀκόμη νὰ εἶσαι σύντομος καὶ σαφής. Προσπάθησε νὰ καθαρογράψῃς, νὰ μὴν ὑπάρχουν σβουσίματα καὶ παραπομπές. Διαφορετικὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ διεκπεραιώνεται ὁμολὰ ἡ ἐργασία. Λυπούμεθα ποὺ δὲν θὰ δημοσιεύσουμε τὴν συνεργασία τοῦ φίλου σου, ἐκρίθη ἀκατάλληλη. Δικὴ σου συνεργασία θὰ δημοσιευθῆ, ἀλλὰ μᾶς δυσκολεύει πάντοτε ἡ ἐπέκτασις τῶν χειρογράφων σου καὶ

22. Αἶνιγμα

Πελαργοὶ πετοῦσαν, τὶ πολλοὶ ποὺ ἦσαν, ἓνας εἶχε δύο πίσω, ἓνας ἄλλος δύο ἐμπρός, κ' ἓνας τρίτος μοναχὸς ἓναν πίσω κ' ἓνα μπρός. Πόσοι ἦσαν;

Μ. Κύρου

23. Φωνηεντόλιπον

—λν—πτχν—δνς—θ

Ν. Ὁρολογόπουλος

24. Σίγμα

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

25. Κρυπτογραφικὸν

1234556=Ἔντομον
5636145=Νῆσο: Ἑλλάδος
4163646=Ὅροσειρά
36146 =Πόλις Ἑλλάδος
23646 =Δένδρον ἀειθαλές

**

26. Δημῶδες αἶνιγμα

Ἔχω ἓνα βιρελάκι κ' ἔχει δύο λογιῶν κρασάκι. Τὶ εἶνε; Μιχαὴλ Παπαλεξόπουλος

**

27. Καρέκλα

Καθέτως: Χώρα τῶν Βαλκανίων, ὄνομα αἰόλου. Ὁριζοντίως: Πατριάρχης.

Τρελλὴ Πεταλιδίτσα

**

28. Τονόγραφος

Πόλις εἶμαι τῆς Φοινίκης Μ' ἂν τὸν τόνο κατεβάσῃς, ἔνα γνωστὸ γαλακτερὸ Ἀμέσως θὰ ετοιμάσῃς, Κάρολος Ἀνδριτσόπουλος

Ὁριζοντίως: Ζῶον, βασιλεὺς τῆς Βοιωτίας. Διαγωνίως: Πόλις Μικρᾶς Ἀσίας, Ἡπειρος.

ἡ ἔλλειψις σαφῆνειας. Τὴν συνδρομὴ σου ἐλάβαμε καὶ λαμβάνεις σχετικὴ ἀπόδειξι.

Καν Δέσποινα Χατζηδάκη. Ἡ συνδρομὴ σας ἐλήφθη κατὸ πιν τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου μας. Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμὰ. Δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς θὰ λάβετε τὴν σχετικὴ ἀπόδειξι.

Μαριέτταν Ράδοβιτς. Ἐλάβαμε τὸ καλὸ σου γράμμα καὶ σ' εὐχαριστοῦμε καὶ πάλι γιὰ τὰ ὥραϊα σου λόγια. Εἰς τὴν φίλην σου ἐσπεύσαμε νὰ στείλουμε τὰ 3 πρῶτα μας φύλλα καὶ θὰ συνεχίσουμε ἐπὶ ἓνα ἐξάμηνο.

Ἐμμ. Φθενάκην. Χαρήκαμε γιὰ τὴν γνωριμία σου κ' ἐλπίζουμε τακτικὰ νὰ μᾶς θυμᾶσαι. Σ' εὐχαριστοῦμε καὶ γιὰ τὴν συνεργασία σου, ὅσον ἀφορᾷ ὁμῶς διὰ τὴν δημοσίευσιν εἰς τὴν στήλην «ἀπὸ τὸν ἓνα στὸν ἄλλο» περιμένουμε νὰ στείλῃς καὶ τὸ ἀναλογεῖν ποσόν.

Γιῶργον Κατσην. Τὸ γράμμα σου ἐλάβαμε, τὰ πρακτικὰ ὁμῶς τῆς συνεδριάσεώς σας θὰ δημοσιευθοῦν στὸ ἐπόμενο, ἔλλειψι χώρου. Τὸ ψευδώνυμο δὲν εἶναι ἀπολύτως ὑποχρεωτικὸ, πάντως ὁμῶς εἶνε καλλίτερα νὰ πάρης, γιὰτι προτιμῶνται συνήθως οἱ συνεργασίεις μὲ ψευδώνυμο. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς στὴν Λευκάδα ἔχουμε πολλοὺς φίλους, ἀλλὰ προσπάθησε καὶ σὺ νὰ βοῆς ἀκόμη ἓναν καὶ νὰ μᾶς τὸν ἐγγράψῃς συνδρομητῆ γιὰ νὰ λαμβάνῃς τὸ φύλλο ἐπὶ ἓνα ἐξάμηνο δωρεάν.

Ν. Πολίτην. Σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν καθημερινῶς νέα δρασὶ σου καθὼς καὶ γιὰ τὴν συνεργασία σου.

Παναγ' Αἰετώτην. Μὲ χασὰ λάβαμε τὸ γράμμα σου καὶ διαβάσαμε τὰ ἐπαινετικὰ σου λόγια. Ἡ ἀνταπόκρισις σου θὰ δημοσιευθῆ στὸ ἐπόμενο ἔλλειψι χώρου.